

ถอดเทปการเสวนาเรื่อง
“เหลียวหลังแลหน้า สองทศวรรษมหาวิทยาลัยรังสิต”

งานสัปดาห์ห้องสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต

วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2552 ณ ห้องประชุม 7-100 อาคารหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต

อาทิตย์ ทรัพย์สิน ถอดเทปการเสวนา*

วิทยากร: ดร.พิชิต อัคราทิตย์ กรรมการผู้จัดการบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนเอ็มเอฟซี (มหาชน) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สืบแสง พรหมบุญ รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา มหาวิทยาลัยรังสิต
คุณพินิจ วุฒิพันธุ์ อดีตผู้อำนวยการสำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยรังสิต

ดำเนินการเสวนา โดย... ดร.มลิวัลย์ ประดิษฐ์ธีระ ผู้อำนวยการสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต

ผู้ดำเนินรายการ : สวัสดีค่ะ ดิฉันขอต้อนรับทุกท่านอีกครั้งหนึ่ง เข้าสู่การเสวนาเหลียวหลังแลหน้า สองทศวรรษมหาวิทยาลัยรังสิต วันนี้อย่างที่ได้เรียนเกริ่นไว้ตอนคำกล่าวรายงานว่าจากนี้ไปเรื่องที่เรากำลังทำงานอย่างหนักหน่วง นี่คือการติดตามประวัติ หรือว่าหลักฐานสำคัญเกี่ยวกับเรื่องของความเป็นมา หรือการก่อตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต วันนี้ก้าวย่างเลย 20 ปีมาแล้ว เรามีประสบการณ์คือตอนที่มหาวิทยาลัยเข้าสู่ 20 ปี มีการเฉลิมฉลอง เราก็พบว่างานสำคัญของคณะทำงานคือการติดตามเอกสารหลักฐานต่างๆ ว่าจะออกมาในเชิงการทำเป็นสื่อ เป็นภาพยนตร์ เป็นหนังสืออะไรต่างๆ เราทำงานกันหนักมาก เราพบว่าเรามีร่องรอยบางเรื่องที่ยังไม่สมบูรณ์ ท่านที่ได้ชมภาพยนตร์ที่หอจดหมายเหตุมหาวิทยาลัยรังสิตได้ทำ เมื่อสักครู่ท่านจะได้เห็นภาพสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี กำลังลงพระนามในสมุดเยี่ยมในพิธีสถาปนามหาวิทยาลัยรังสิต เป็นมหาวิทยาลัยรังสิต ขณะนี้สมุดลงพระนามเล่มนั้น ถ้าใครช่วยหาได้ ติดตามได้ เรากำลังติดตามอยู่ ถ้ามีร่องรอยเราฝากไว้ด้วย เพราะเป็นหน้าที่หนึ่งที่เรากำลังติดตามเก็บมาไว้เป็นประวัติศาสตร์ของมหาวิทยาลัย ก่อนที่จะเข้าสู่เรื่องของงานเสวนา ซึ่งอาจจะต้องจัดกันต่อไปอีกหลายๆ ครั้งตลอดปีจนถึงปีหน้า ปีต่อไปไปโดยการเชิญบุคลากร ผู้มีส่วนสำคัญในประเด็นต่างๆ โดยเฉพาะ ขออนุญาตเริ่มต้นด้วยเรื่องของงานบุกเบิกก่อตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต วันนี้เรามีบุคลากรเขาวางกันว่าเกินพันกว่าคน เกือบสองพันคนแต่ผู้ที่ยังทำงานมาและก็ยังอยู่ร่วมงานกับมหาวิทยาลัยมาเกิน 20 ปี โดยเราได้รับข้อมูลจากสำนักงานบุคคล คือ ผู้ที่ปฏิบัติงานมาตั้งแต่ปี 2528 จนถึงปี 2548 มี 780 คน คือคนที่อายุการทำงาน 20 ปีขึ้นไป แต่ถ้าจะพูดถึงคนที่วันนี้อยู่กับเรามาตั้งแต่ก่อตั้งคือในช่วง 5 ปี ตั้งแต่ปี 2528 จนถึงปี 2532 คือในช่วง 5 ปี คืออยู่ทำงานมาจนส่งบัณฑิตรุ่นแรกจบ และเข้าพิธีประสาทปริญญาครั้งแรกมี 202 คน ไม่แน่ใจว่ามีหลายท่านนั่งอยู่ในที่นี้ รับเชิญเป็นพิเศษด้วยนะคะ นอกจากเราจะเสวนาบนเวทีแล้ว ถ้ามีส่วนไหนที่ท่านจะเพิ่มเติม ได้เราใช้โอกาสนี้บันทึกประวัติจากคำบอกเล่าในโอกาสนี้ด้วย นี่ก็เป็นข้อมูลค่ะ ดิฉันขออนุญาตเข้าสู่การเสวนาโดยขออนุญาตแนะนำท่านวิทยากร ซึ่งหลายท่านได้มีโอกาสร่วมปฏิบัติงานด้วยกันมา หลายท่านก็ได้ตัดช่องน้อยแต่พอตัวไปเป็นใหญ่เป็นโตแล้ว ขออนุญาตแนะนำคนใกล้ก่อน แต่ว่าเป็นคนทำงานอยู่ในปีแรกเลยนะคะ ดร.พิชิต อัคราทิตย์ ตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ องค์การหลักทรัพย์จัดการกองทุนเอ็มเอฟซีจำกัด (มหาชน) ท่านถัดมาจะทางซ้าย คุณพินิจ วุฒิพันธุ์ ท่านลาออกจากงาน โดยตำแหน่งสุดท้ายเป็นอดีตผู้อำนวยการสำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยรังสิต แต่ก่อนหน้านั้นท่านทำงานหลายอย่าง เดียวให้ท่านเล่าให้ฟังนะคะ และท่านช่วยศาสตราจารย์ ดร.สืบแสง พรหมบุญ รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา เราได้ ให้โจทย์ท่านผู้ร่วมเสวนาในวันนี้ว่าหลายเรื่อง ดิฉันขออนุญาตถามไปแล้วท่านวิทยากรอาจจะตอบหรือแตกประเด็นไหนก่อน อันนี้แล้วแต่ตามอัธยาศัยนะคะ

* เจ้าหน้าที่ประจำหอจดหมายเหตุ มหาวิทยาลัยรังสิต

แต่ว่าสิ่งแรกเลยที่พวกเราอยากจรรู้คือว่าทั้งสามท่านเหล่านี้ ท่านมาเริ่มกิจกรรมการบุกเบิก สถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้อย่างไร ท่านมีอุดมการณ์อย่างไร จึงมาร่วมงานในเรื่องเหล่านี้ ดิฉันขออนุญาตเรียนเชิญท่าน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สืบแสง พรหมบุญ เรียนเชิญค่ะ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สืบแสง พรหมบุญ : แต่ก่อนที่จะเริ่มอยากจะทำอะไรให้เวลาเท่าไร เพราะว่าอาจจะพูดถึงชั่วโมงได้เลย เรื่องรังสิตก็สัก 10 นาทีก่อนนะครับ จะได้ไปฟังทุกท่านแล้วค่อยเล่าเป็นรอบสอง และอาจจะมีการซักถามด้วยนะครับ ผมอยาก จะเรียนว่าอย่างนี้ที่ผมพูดก่อนเพราะว่าไม่ใช่เพียงว่าผมเป็นนักประวัติศาสตร์ที่รู้เรื่องของรังสิตดี ฉะนั้นก็อยากจะเรียนว่า ผมรู้จักผู้ก่อตั้ง ทั้งคุณพ่อประสิทธิ์ และดร.อาทิตย์ มานานปีมาหลาย โดยเฉพาะ ดร.อาทิตย์นี่เป็นรุ่นพี่ผมที่โรงเรียนกรุงเทพ คริสเตียน เป็นรุ่นพี่ผม 3 ปี และที่ ดร.เสรี นั่งอยู่ตรงนั้นเพื่อนผมก็อยู่กรุงเทพคริสเตียนด้วยกัน ก็รู้จักกันแค่นั้นไม่พอ ยังเคยอยู่หอพักเดียวกัน อยู่มหาวิทยาลัยเดียวกันที่จุฬา ท่านเรียนรัฐศาสตร์ ผมเรียนอักษรศาสตร์ และที่สำคัญที่สุดก็คือ ช่วงที่ผมไปชักชวนท่านให้มาลงการเมือง ก่อตั้งพรรคพลังใหม่ ก่อตั้งใหม่ก็ว่าลงในทีมเดียวกันคือท่านคือผู้ว่าผมเป็น รองผู้ว่าแต่แพ้เพราะถูกโกงนะ ถูกโกงไปตอนนั้น คนที่โกงก็มาสารภาพกับผมว่าเขาโกงก็ไม่ต้องบอกว่าใครโกงตอน เป็นผู้ว่า ผู้ว่าเลือกตั้งผู้ว่าครั้งแรกอันนี้จะไม่พูดยาวนะครับ แต่ว่าประเด็นต่อมาก็คือว่า

ตอนที่คุณพ่อประสิทธิ์และดร.อาทิตย์คิดจะทำสถาบันอุดมศึกษาที่ท่านก็เชิญผมไปพบตั้งแต่ 26 ด้วยซ้ำไป ไม่ใช่ 28 ด้วยซ้ำ ผมก็เป็นคนหนึ่งที่บอกท่านอย่าทำเลย มหาวิทยาลัยเนี่ย สถาบันอุดมศึกษาเนี่ยเพราะมันเหนื่อยนะ แต่ผมเห็นด้วยว่า มันเป็นประโยชน์แต่เหนื่อย และยิ่งทำมหาวิทยาลัยเอกชนมันไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เสร็จแล้ว ท่านก็เรียกผมไปพบอีก มาช่วยกันก็แล้วกัน ตอนนั้นผมเป็นคณบดีศิลปศาสตร์ อยู่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็ ท่านก็บอกว่าเอา ก็มาช่วยกันทำ ให้ดีก็แล้วกัน จะเล่าให้ฟังว่าตอนแรกๆ ท่านผู้ก่อตั้งคิดว่าจะทำที่ปิ่นเกล้า ผมก็มองในแง่ฮวงจุ้ยและอะไรหลายอย่าง รวมทั้งชื่อที่ท่านบอก จะตั้งชื่อว่าวิทยาลัยปิ่นเกล้า เพราะว่าตามพระราชบัญญัติเนี่ยต้องเป็นวิทยาลัยก่อน ผมก็ให้ข้อคิดว่า ถ้าเรียกปิ่นเกล้าเนี่ยจะต้องขอพระราชทานราชานุญาต เพราะว่าปิ่นเกล้าเป็นชื่อที่ต้องขออนุญาต เพราะฉะนั้นถ้าพูดง่ายๆ ก็คือมีอุปสรรคเรื่องการขอชื่อนี้เนี่ย ก็เลานิดหนึ่งจะได้รู้ระบบราชการ พอขอไปที่ทบวงฯ ทบวงฯ ก็บอกต้องขออนุญาตก่อน ทบวงฯ ถึงจะอนุมัติ ทางในวังก็บอกว่าต้องให้ทบวงฯ อนุญาตก่อน ในวังถึงจะอนุมัติ อันนี้ก็เล่าให้ฟังนะครับว่าโดยชื่อ ก็มีอุปสรรคแต่ดีแล้วที่ไม่ไปตั้งปิ่นเกล้า เพราะถ้าตั้งปิ่นเกล้า ลักษณะการคมนาคมแม้กระทั่งปัจจุบันก็ยังไปยาก มหาวิทยาลัย ที่ตั้งอยู่ทางนูนยกเว้นมหิดลโดยยาก เพราะว่าโดยสภาพแล้วเนี่ย การที่จะไปทางนูนมันต้องผ่านหลายด่านมาก ท้ายที่สุด ก็มาทราบอีกทีว่าท่านจะเอาที่รังสิตนี้แหละ เราก็มาดูที่กัน มาดูที่กันผมก็เล่าให้ฟังแบบคนที่ไม่รู้ เพราะคิดผมก็บอกว่า ในฐานะช่วยคิดท่านจะตั้งมหาวิทยาลัยเอกชนเนี่ย หนึ่งในนอกจากจะมีด้านมากแล้ว เราจะต้องรู้ว่าเราจะทำอะไรได้แค่ไหนถึงจะดี ผมก็มองว่ามหาวิทยาลัยเอกชนขนาดที่เหมาะสมเนี่ยคือประมาณ 200 ไร่ นี่เล่าให้ฟังว่าตอนนั้นคิดทำไป ทำไม่ถึง 200 ไร่ ผมมองว่าส่วนที่เป็นมหาวิทยาลัยจริงๆ น่าจะสักประมาณ 160-170 ไร่ก็พอ เพราะเราไม่คิดจะเป็น the biggest the largest หรือว่าใหญ่ที่สุดถ้าเป็นเอกชน แต่เราต้องเอาแบบ best คือเราต้องทำให้ดีที่สุด เพราะฉะนั้นก็เป็นมหาวิทยาลัย ขนาดกลางๆไม่ใหญ่ที่สุดแต่ก็ใหญ่พอตัว กลางๆ เพื่อที่จะพึ่งตัวเองได้ อีก 30-40 ไร่เนี่ย ผมเสนอให้เป็น shopping mall เป็นที่ที่เราจะดูแลได้ หอพักเอกชนเราก็ดูแล หอพักเราเราก็ดูแล อาจจะมีร้านค้า มีกิจกรรมรอบมหาวิทยาลัยเป็นตัว U เนี่ยเราจะได้ควบคุมดูแลได้เหมือนอย่างในต่างประเทศตอนนี้ ท้ายที่สุดเราก็ตกลงซื้อกันที่แค่ 161 ไร่ โดยผู้ก่อตั้ง ก็บอกว่าเรามีกำลังแค่นี้ทำแค่นี้ไปก่อนลูก เราก็มีย 161 ไร่แต่ตอนนั้น 300 ไร่แล้วนะ แต่ว่าเสียใจที่ว่าเราไม่ได้ซื้อตัว U ที่อยู่ รอบมหาวิทยาลัยเนี่ย ถ้าซื้อเราจะไม่มีปัญหาเรื่องผับ เรื่องเหล้า เรื่องอบายมุขรอบมหาวิทยาลัยเนี่ย แต่ว่ามันผ่านไปแล้วนะ แต่เล่าให้ฟังว่าเมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว ก็มาอยู่ที่นี้ ก็อยากจะเล่าถัดมาว่าการเป็นมหาวิทยาลัยเอกชน ในยุคก่อตั้งลำบาก ยากแค้น แสนเขินนะครับ เมื่อเรายื่นโครงการตั้งแต่กลางปี 2526 (14 มิถุนายน 2526) เราจะได้ไป อนุญาตมาที่ 25 มกรา 28 เราทำ ด้วยกันกับคุณพิชิต คุณพิชิตนี้ต้องขอบคุณเขาเนี่ยผมอยู่ธรรมศาสตร์ เขาต้องวิ่ง ไปหาผมที่ธรรมศาสตร์ ธรรมศาสตร์ สมัยนั้นไม่เหมือนสมัยนี้คือที่จอดรถลำบากเหลือเกิน ผมก็เกรงใจแต่ว่าผมก็ถือว่า ผมก็ช่วยเต็มที่แล้วก็ คุณพิชิตมาคุยกับผม

ผมเขียนอะไรให้ท่านก็เอาไปพิมพ์ให้ เย็นพอถึงช่วงหนึ่งก่อนได้ใบอนุญาตมา ก่อนจะเปิดดำเนินการต้องร่างหลักสูตรนะ หาคณ
ผมก็ไปช่วยหนึ่งทำที่พญาไท 1 นะผมไปถึงทุกวันเลิกงาน 5 โมง ก็ไปนั่งทำงานถึง 4 ทุ่ม 5 ทุ่ม ถึงได้รู้วาระบุกเบิกเนี่ยทุ่มเท
ขนาดไหน เราอยู่พญาไทอย่านึกว่าเรากินอะไรดีนะ เรากินข้าวกล่องนะนั่งร่างให้ แล้วผมก็กลับบ้านเกือบเที่ยงคืนเกือบทุกวัน
ที่ไปในการทำเอกสาร ขอก่อตั้ง ทำหลักสูตรถ้าเลือกคนนี่ก็รุ่นแรกๆ ที่ผมคัดมาก็อยู่นี่ เพราะผมบอกวาลิ่งแรกที่มาหาวิทยาลัย
เอกชน จะต้องทำซึ่งเราทำไม่เหมือนที่อื่นคือจะต้องตั้งทีมที่จะรวบรวม ความรู้และหนังสือ และเตรียมเอกสารพวกนี้ไว้เพราะ
สิ่งเหล่านี้ ต้องใช้ในการขออนุญาตเปิดดำเนินการ รวมทั้งดำเนินการที่จะต้องสร้างห้องสมุด ขึ้นมาเป็นเรื่องแรกพร้อมๆ
กับตึกเรียนหลังแรก เพราะฉะนั้นตึกเรียนหลังแรกก็คือตึกที่สองเดี๋ยวนี้นับห้องสมุดเกิดก่อน เพราะเกิดตั้งแต่อยู่ตึกอำนวยการ
โรงพยาบาลพญาไท 1 เพราะว่ามันมีรายละเอียดเยอะ แต่คิดพร้อมๆกัน เพราะฉะนั้นอย่าน้อยใจ คิดพร้อมกันว่าจะต้องมี
ห้องสมุด ด้วยการรับบุคลากรเข้ามาก่อนเพื่อจะเตรียมการทำห้องสมุด นี่ก็เล่าอย่างย่อๆ เสร็จแล้วเราเปิดดำเนินการ 29 เรา
มีเวลาแค่ 6 เดือน หลังจากได้รับใบอนุญาตที่จะเตรียมการเปิด ทั้งโฆษณา ทั้งหาคนร่าง หลักสูตร เตรียมอุปกรณ์ทุกอย่างเพียง
6 เดือนเท่านั้น แล้วก็เปิดรุ่นแรกเนี่ยมีนักศึกษา 319 คน ในสองคณะคือคณะพยาบาล และบริหารธุรกิจ สองคณะแรกนี่ก็คือ
คณะเริ่มต้นทั้งหมด เรามีนักเรียน 319 คนเรามีเวลาแค่เดือนสองเดือนในการรับสมัคร

พอพูดถึงรังสิตไม่มีคนรู้จัก พู่วังสิต สมัยนั้น อย่าไปมองขณะนั้นขณะนั้นแค่นั้นยังเป็นสองเลนเท่านั้น ไม่ใช่ 10
เลนเหมือนอย่างเดี๋ยวนี้ สองเลนเท่านั้น เราอยู่ที่นี่ น้ำก็ไม่กิน ข้าวก็ไม่กิน ต้องให้ลูกน้องไปซื้อที่รังสิตมากินกัน ต้องซื้อน้ำ
น้ำขวด ก็ไม่ได้มีมากมายอย่างเดี๋ยวนี้ เพราะ ฉะนั้นรุ่นแรกๆ 3-4 ปีแรกลำบากมาก ก็พอเราเปิด 29 ผมยังไม่ได้มาเต็มตัว
ผมช่วยทำอยู่ข้างนอกคือพอมีอะไรก็วิ่งเข้ามาคือ วิ่งมาประชุมหรือไม่วิ่งเข้าไปที่พญาไท พอถึงปลายปี 30 ผมอยู่ที่ธรรมศาสตร์
ทำนอธิการก็เรียกไปพบและก็ขอให้มาช่วย แก้ปัญหาที่นั่นอีกหนอยผมก็ปฏิเสธสองสามครั้ง บอกว่าผมยังติดอยู่ที่มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ ก็รับปากกับผู้ใหญ่ไว้ว่าเมื่อออกจากจุฬา คือเดิมผมอยู่จุฬา อยู่จุฬา 15-16 ปีแล้วก็ไปอยู่ธรรมศาสตร์
ก็สัญญากับผู้ใหญ่ ท่านหนึ่งไว้ว่า ผมจะไม่ออกจาก ธรรมศาสตร์เพราะว่าเราเป็นครูก็ไม่อยากจะไปที่ไหนบ่อยๆ ก็ท้ายที่สุด
ก็ไม่รู้ท่านไหนทำอะไรไม่รู้ ผมก็เลยต้องลาออกมาอยู่ที่นี่ ลาออกจากธรรมศาสตร์เมื่อปี 30-31 เพราะว่ามันมีอะไรจะต้องช่วยกัน
แก้ปัญหา ทุกคนก็จะทราบดีเพราะว่ามันมีปัญหาเยอะมาก เสร็จแล้วพอมายู้งสิตเนี่ยผู้ใหญ่ท่านนี้ก็ว่าผมว่าไหนว่าจะไม่ออก
ผมก็ตอบว่า มันจำเป็น ถึงมาอยู่เอกชนเนี่ย ก็เพื่อเด็กไทยเหมือนกันที่พูดตรงๆอยากจะให้บุคลากรของรังสิตที่อยู่ที่นี่
รวมทั้งนักศึกษา ให้รู้ว่าผู้ก่อตั้งมหาวิทยาลัยก็ดี อาจารย์ก็ดี ผู้ที่ช่วยกันทำมหาวิทยาลัยยู้งสิตเพื่อพวกคุณทั้งนั้น เพื่อ
เยาวชนไทย เพราะฉะนั้นคำสุดท้ายที่ผู้ใหญ่ท่านนี้บอกผมว่า อย่าออกอีกนะ ถ้าจะออกจริงๆ ก็ต้องมีคำตอบนะ ความจริง
ก็เคยออกไปพักหนึ่งช่วง ไปเป็น ส.ส. แต่อันนั้นก็ไม่ว่ากัน เพราะไปทำงานเพื่อประเทศชาติเหมือนกัน ก็อยากจะพูดต่อว่ารังสิต
เนี่ยในระยะแรกที่เรามาเปิด 29 เนี่ยภายใน 4 ปี เราก็สามารถพัฒนาตัวเองให้เป็นมหาวิทยาลัยได้ในปี 2533 ซึ่งนับว่าเร็วมาก
แต่จะเป็นมหาวิทยาลัยได้ภายใน 2531 เมื่อได้รับคำสั่งจากท่านเจ้าของว่า ต้องเป็นมหาวิทยาลัยได้ภายในสองปี สองปี
ท่านอาจจะนึกว่ายาว ความหมายต้องทำวิจัยอย่าง เร่งด่วนภายใน 1 ปี เพื่อจะให้มันผลงานเพราะฉะนั้นตอนนั้นเราต้องใช้วิธีทำเอง
พวกเราทำกันเองงานวิจัย งานอะไร ตั้งทีม ทำวิจัยกันอุตลุด รวมจะต้องเปิดบัณฑิตวิทยาลัยขึ้นมาด้วยไม่งั้น เป็น
มหาวิทยาลัยไม่ได้ ก็มีอีกหลายเงื่อนไข แต่เราก็ก่อนอย่างเต็มที่แบบทุ่มเททั้งชีวิตในปี 31-32 ทำเต็มที่

เพราะฉะนั้นก็ขอยื่นขอใบอนุญาตเป็นมหาวิทยาลัยในปี 32 ก็ได้รับอนุญาตในปี 33 พอได้รับอนุญาตในปี 33 นะครับ
เมื่อ 31 กรกฎาคม 2533 ก็ได้รับคำสั่งให้ทูลเชิญสมเด็จพระเทพฯ มาเปิด เราก็รับดำเนินการจัดการกันอย่างเร่งด่วน ทั้งทูลเชิญ
ทั้งเตรียมการที่จะเชิญเสด็จจะครับ ทุกฝ่ายช่วยกันทำ และสมเด็จพระเทพฯ ก็ทรงพระกรุณาฯ มาเปิดป้ายเป็นมหาวิทยาลัย
ป้ายที่เห็นอยู่หน้าเสาธง มาเปิดห้องสมุดอีกด้วย เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2533 ในช่วงปี 2533 จาก 2529 เราก็ได้เร็ว
ขนาดว่าจาก 2 หลักสูตร เพิ่มเป็น 33 หลักสูตร ในปี 2533 ใน 14 คณะ อันนั้นภายใน 3-4 ปีเนี่ยเราเพิ่มจาก 2 หลักสูตรเป็น
33 หลักสูตร 14 คณะ บุคลากรตอนนั้นมี 797 คน นักศึกษา 6,500 เศษ ภายใน 4-5 ปีเราก็มียุติ 6,500 เศษ ซึ่งจาก 33
เป็นจนบัดนี้เนี่ย 19 ปีเราก็เพิ่มเป็นประมาณ 20,000 คนแล้ว เราก็ก้าวเร็วมาก แล้วก็จาก 14 คณะ ในปี 33

ตอนนั้นก็เท่าที่ทราบก็ 28 คณะ คือเท่าที่ทราบนะ ไม่ทราบว่าเกิดอีกกี่คณะ เพราะกำลังจะเกิดอีกหลายคณะครับ แต่ตอนนี้เท่าที่จดทะเบียนรู้สิกว่า 28 คณะ ร้อยกว่าหลักสูตร เพราะฉะนั้นประเด็นที่อยากจะเรียนก็คือว่าในยุคบุกเบิกเนี่ยเรามีปัญหาทั้งกับเรื่องกฎเกณฑ์ ของทบวงมหาวิทยาลัย เราเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนที่นำร่องในการแก้ไขหลักสูตรหลายอย่างของทบวงฯ ครับ เรียนให้ทราบ ดังนี้

ผมยกตัวอย่างหนึ่ง หลักสูตรของทบวงฯ ขณะนั้นแม้กระทั่งเสื้อครุยที่มหาวิทยาลัยเอกชนจะมีเนี่ยเขา ก็บังคับว่า จะต้องมหาวิทยาลัยเอกชนจะต้องใช้เสื้อครุยสีเดียวกัน ต้องสีเดียวกันและก็แถบก็ต้องเหมือนกันทุกมหาวิทยาลัย ผมก็ไปต่อสู้ให้ว่า ผมไปเถียงกับอาจารย์จิตรในฐานะรุ่นพี่ให้ว่าเสื้อครุยมันเกี่ยวกับคุณภาพตรงไหน มันไม่เกี่ยวเลย แล้วมหาวิทยาลัยของรัฐก็มีเสื้อครุยสีต่างๆ เราก็ไปเถียงจนชนะมากลายเป็นว่าปลดปล่อยให้มหาวิทยาลัยเอกชน มีเสื้อครุยของตนเองได้ เพราะฉะนั้นเสื้อครุยมหาวิทยาลัยรังสิตก็เป็นเสื้อครุยมหาวิทยาลัย เอกชนแห่งแรกที่ผมให้คอนเซ็ปว่า ให้ทำอย่างนี้แล้วท่านอาจารย์คนบดีสถาปัตย์ฯ เป็นผู้ออกแบบเสร็จแล้วให้คอนเซ็ปว่าไม่อยากจะเหมือนคนอื่นเขาเลยใช้หมวกหกเหลี่ยมแบบอังกฤษ และเสื้อครุยเราก็ช่วยกันออกแบบ ช่วยคิด และก็ให้คนบดีคณะสถาปัตย์ฯ เขาออกเป็นสเก็ตซ์ออกมา เราปลดแอกหลายๆ อย่าง ก็รังสิตนี่เป็นผู้นำในหลายๆ เรื่องในตอนนั้น และก็ขณะนั้นเราก็เป็นผู้นำในเรื่องการบุกเบิกวิทยาศาสตร์ซึ่งเราเป็นมหาวิทยาลัยเดียวที่กล้าหาญชาญชัยเปิดคณะแพทย์ และก็จุดกระสุนตกก็คือรองวิชาการของผมนเองนะครับ กระสุนตกก็คือ ตอนนั้นท่านอธิการก็เป็นอธิการแต่ท่านก็ต้องดูแลพญาไท 1 ตอนนั้นนะครับ ตอนหลังก็พญาไท 2 ก็อีกหลายพญาไท เพราะฉะนั้นจุดกระสุนตกเนี่ย คุณพินิจทราบดีว่าเค้าก็จะบอมบ์มาที่มหาวิทยาลัย บอมบ์มาที่ไหนก็พวกเรานี้และต้องคอยชี้แจงแพทยสภา ชี้แจงนักหนังสือพิมพ์ ชี้แจงผู้ปกครองว่าเราเปิดแพทย์เพื่อประเทศชาติ และเราก็พิสูจน์มา 20 กว่าปีแล้วว่าแพทย์ของเราไม่เป็นสองรองใคร ไม่ใช่แค่แพทย์เราก็เปิดวิทยาศาสตร์อีกหลายๆ ด้าน แต่เราก็ไม่ได้ทิ้งสายมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์เราก็เดินทุกเรื่อง แต่ว่าด้วยความเสียสละของทุกคนไม่ใช่เฉพาะผู้บริหาร เพราะฉะนั้นสปิริตของรังสิตอยากจะให้คงอยู่ว่าเราเนี่ยทำทุกอย่างเพื่อการศึกษาของเยาวชนไทย เพราะฉะนั้นอยากให้นักศึกษาที่อยู่ในที่นี้ ตระหนักด้วยว่า ทุกอย่างไม่ใช่ได้มาโดยง่ายทุกคนต้องเหนื่อยต้องเสียสละอุปสรรคมันมีไว้ให้แก้ไขไม่มีไว้ให้โทษกัน เพราะฉะนั้นทุกอย่างมันมีปัญหาแต่เราต้องช่วยกันแก้ และทำอย่างไรให้รังสิตแข็งแกร่ง อันนี้ผมเสียวลหลังอย่างเดียวครับยังไม่ได้เล่าหน้าเสียวลหลังก็พูดเพียงแค่นี้ก่อนเดี๋ยวจะกินเวลา และก็ค่อยเติมตอนท้ายเพราะมีเวลาอีกเยอะที่จะพูด และคุยกันทำความเข้าใจกัน

ผู้ดำเนินรายการ : ขอบพระคุณค่ะ จริงๆ แล้วได้อะไรใหม่เยอะเลย เราเพิ่งทราบว่าเสื้อครุยเนี่ยออกแบบโดยท่านศาสตราจารย์เรื่องศักดิ์ กันตะบุตร อดีตคณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สืบแสง พรหมบุญ : ขอเดชะนิดหนึ่ง หนังสือที่ลงพระปรมาภิไธยของสมเด็จพระเทพฯ ผมรู้ว่าอยู่ที่ไหนผมเป็นคนมอบให้สำนักอธิการบดี คราวนี้ต้องไล่ตามทีสำนักอธิการบดี ผมทราบว่าย้ายสำนักงานหลายครั้ง คราวนี้ช่วงหนึ่งย้ายไปย้ายมาอาจจะคิดว่าเป็นของไม่มีค่าอาจจะหมกอยู่ในที่ไหนในมหาวิทยาลัย หรืออาจจะเคลื่อนย้ายไปอยู่ที่บ้านท่านอธิการหรือเปล่าก็ไม่รู้ เพราะฉะนั้นทีเล่านี้อาจได้สืบหาหลักฐานประวัติศาสตร์ที่สำคัญของมหาวิทยาลัย ผมเป็นคนเก็บและก็นำมาให้ท่านอธิการ คราวนี้ต้นเรื่องรู้แล้วว่าอยู่ที่ไหน แต่ว่าตอนนี้อยู่ที่ไหนผมไม่รู้

ผู้ดำเนินรายการ : บายนี้คงจดหมายเหตุจะไปสำนักอธิการเลยนะค่ะ พงษ์นี่ก็อาจจะไปบ้านท่านอธิการซึ่งมีหลายหลังด้วยหรือบ้านคุณพ่อประสิทธิ์ ดิฉันขออนุญาตผ่านไปยัง ดร.พิชิต ท่านถูกอ้างถึงแล้วเรื่องของการดำเนินการหรือประสานงานกว่าที่จะทำให้โครงการซึ่งแต่แรกนี้ตั้งใจจะชื่อวิทยาลัยปิ่นเกล้า ให้ท่าน ดร.พิชิตกรุณาเล่าให้ฟังว่าขณะนั้นนี้เกี่ยวข้องอย่างไร เริ่มต้นมารวมบุกเบิกตรงนี้อย่างไร เรียนเชิญค่ะ

ดร.พิชิต อัคราทิตย์ : ขอบคุณครับท่านอาจารย์มลิวัลย์ อาจารย์สืบแสง อาจารย์พินิจจะครับ ผมเองเกี่ยวข้องกับวิทยาลัย

รังสิต ตั้งแต่ปี 2527 ผมมีโอกาสมารับใช้ท่านอธิการ ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ ตั้งแต่ปี 2525 จนถึงปี 2528 ได้ร่วมกับท่านอาจารย์สืบแสง ทำคลอดมหาวิทยาลัย แล้วพอคลอดแล้วผมก็ไปเรียน ให้อาจารย์สืบแสงเลี้ยงต่อ ปี 27 อย่างที่ท่านอาจารย์สืบแสง เล่าให้ฟัง ผมยังจำได้ครับ ต้องไปที่ลานโพธิ์ ไปเอาเอกสารไปให้ท่านอาจารย์สืบแสงช่วยเซ็น ท่านอาจารย์สืบแสงก็มาพบที่พญาไท ประชุมกันดึกดื่นเรื่องหลักสูตร เรื่องอะไร เมื่อก่อนท่านอาจารย์สืบแสงท่านเป็นนายพล ผมเป็นแค่พลทหาร ท่านอาจารย์พินิจเป็นคนที่คุณดูเลเรื่องเกี่ยวกับทางด้านการเงินการคลัง ในเรื่องของงบที่จะดูแล้วตัวโปรแกรม freeze ไม่ freeze จะทำได้ทำไม่ได้ ช่วงแรกๆ ก็ทำงานกันดึกอย่างที่ท่านอาจารย์สืบแสงว่านะครับ ผมคิดว่าช่วงนั้นเท่าที่ผมทราบ ตอนนั้นยังเด็กๆ อยู่แต่เท่าที่ทราบแนวคิดเบื้องต้นเลยพบว่า เป็นแนวคิดที่กล้าหาญมากพอสมควรในช่วงนั้นที่เอกชนจะทำอุดมศึกษา ข้อจำกัดเท่าที่ผมได้รับฟังมาจากทั้งผู้หลักผู้ใหญ่ในนั้นก็คือ อยากจะเห็นมหาวิทยาลัยรังสิตเนี่ยและเป็นเหมือนกับแอสตมฟอร์ด เหมือนกับมหาวิทยาลัยเอกชนในสหรัฐอเมริกา หรือในประเทศพัฒนาแล้วที่เอกชนนี้แข็งแกร่งมากยิ่งกว่ามหาวิทยาลัยของรัฐ ข้อจำกัดสำคัญเลยก็คือเรื่องรัฐมีข้อจำกัดเรื่องงบประมาณมาก แล้วแนวคิดของรัฐเองเนี่ยคิดว่าเรื่องการศึกษาเป็นเรื่องการให้เปล่า แนวคิดใหม่เอียงไปทางด้านสวัสดิการชะเยอะ ที่เน้นลักษณะการที่เป็นรัฐสวัสดิการหรือการให้เปล่าทางด้านการศึกษา เนี่ย ทางทฤษฎีที่พูดมาแล้วอย่างนี้ก็ตามคือถ้าเพื่อให้เป็นรัฐวิสาหกิจหรือว่าเป็นรัฐสวัสดิการทั้งหมดแล้วเนี่ยผมว่า ถ้าผมโดยส่วนตัวเนี่ยจะได้สวัสดิการเงินน้อยกว่าที่ควรจะเป็น ผมก็ไม่ได้คิดถึงเรื่องแนวคิดอะไรแบบนี้แต่ก็รับฟังมาบ้าง แล้วเมื่อก่อนนั้นก็มีความท้าทายใหญ่ๆ ไม่ก็แห่งนะครับ มีอยู่ 4-5 แห่งหรือไงเนี่ย รัฐก็จำกัดมา ผมคิดว่านักศึกษาโดยทั่วไปในสมัยนั้นก็ลำบากเวลาอยากจะได้เรียนหนังสือที่ก็ลำบาก ยิ่งถ้าอยากไปเรียนอะไรที่อยากๆ อย่างเรื่องวิทยาศาสตร์ยิ่งลำบากใหญ่เลย เพราะการแข่งขันเยอะมาก คราวนี้ถ้ามองกว้างกว่านั้นว่าคุณภาพของการศึกษา ในช่วงนั้นเนี่ย ถ้าเป็นรัฐเองเนี่ยมันดีไม่ดี คือต้องยอมรับนะครับว่ารัฐเนี่ยก้าวหน้ามากกว่าเอกชน แต่ว่าถ้าเทียบถึงหลักมาตรฐานการศึกษาโดยทั่วไปเทียบกับสากลแล้วเนี่ยเรายังห่างไกลอีกเยอะ สำคัญที่รัฐไม่ได้ปลดปล่อยพลังของภาคเอกชนออกมาเพื่อมาทำให้ด้านการศึกษาของเราเนี่ยเจริญเติบโตไปข้างหน้าได้อะไรอย่างนั้นะครับ

อันนั้นก็แนวคิดเบื้องต้นที่ที่ทราบมาแล้วนะครับว่าเป็นแบบนี้ ผมเองก็รู้สึกช่วงนั้นก็รู้สึกยินดีอยากจะทำด้วยมันเป็นส่วนหนึ่งของงานที่น่าสนใจ ที่เล่าให้ฟังเนี่ยคือผมอยากจะทราบเรียนว่า ตัวมหาวิทยาลัยเนี่ยเริ่มต้นมาจากแนวคิดที่ดีนะครับ และก็เป็นที่สถาบันที่น่าภาคภูมิใจมาก ตอนที่เริ่มมานะครับแล้วก็ก่อตั้งมาด้วยเจตนาดีอย่างยังมีวิสัยทัศน์ มีอุดมการณ์ที่ก้าวหน้ามากในช่วงนั้น ผมเองเนี่ยอย่างที่ได้รับทราบมาเมื่อก่อนนี้ เราเรียกมหาวิทยาลัยว่าวิทยาลัยปีนเกล้าเมื่อก่อนก่อนหน้านั้นจะไปตั้งอย่างนั้นยังจำได้ว่าผมไปนั่งร่างตัวตรา เครื่องหมายตรามหาวิทยาลัยกันว่าตรงนี้มีมีความหมายอย่างนี้ ความหมายอย่างนี้ ก็คัดเลือกกัน ตอนหลังก็เปลี่ยนมาเป็นมหาวิทยาลัยรังสิต ที่จริงเป็นมหาวิทยาลัยรังสิตที่หลังใช้ใหม่ครับ ตอนแรกเป็นวิทยาลัยก่อน และช่วงนั้นจำได้ว่าลำบากมากเลยด้วยข้อจำกัดที่จะหาครูอาจารย์นะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูอาจารย์ระดับปริญญาเอก ซึ่งตัวเลขผมจำไม่ได้ อาจจะเป็น 6 คนหรืออย่างต้องมี 6 คน ถึงจะเป็นมหาวิทยาลัยได้อะไรสักอย่างหรือเป็นวิทยาลัยได้ ผมก็วิ่งเต้นอยู่กับทางทบวงมหาวิทยาลัยพอสมควรในเรื่องเอาเอกสารไปให้ไปชี้แจง พาเจ้าหน้าที่ทางทบวงฯ ไปดูศูนย์ของเรา ดูครูบาอาจารย์อะไรอย่างนั้นะครับ ก็วิ่งเต้นอยู่พักนึง ตอนนั้นมีทนาย 2 คน ท่านอาจารย์สืบแสงเป็นกำลังสำคัญ ทางด้านวิทยาลัยคณะวิทยาการจัดการตอนนั้นยังไม่เรียกบริหารธุรกิจ และอีกอันคือคณะพยาบาลฯ ผมก็เป็นเด็กรับใช้อยู่ทั้งสองคณะนั้นะครับคือดูแลครูอาจารย์ ให้ท่านอยู่ดีมีสุข จำได้ว่าจะเป็นท่านคณบดีที่คณะพยาบาลศาสตร์ที่ศิริราชคือท่านอาจารย์ละออ ที่นี้จำได้ว่าตอนนั้นจะมีประเด็นอยู่พอสมควรว่าทำไม จึงไปตั้งวิทยาลัยวิทยาการจัดการ และทำไมไม่ตั้งคณะพยาบาล คือสองอันนี้มันมีเงื่อนไขอยู่พอสมควรตอนที่เริ่มต้น คือคณะวิทยาการจัดการ นี่มันมันเลี้ยงตัวเองได้เพราะว่าจำนวนนักศึกษาเรื่องการลงทุนมีเยอะ แต่คณะพยาบาลนี้ขาดทุนแน่ๆ ตอนรับรู้สึกเรารับน้อยมากไม่กี่สิบคนนะครับเอาเป็นคณะที่เราต้องขาดทุนแน่ๆ ผมคิดว่าสมัยนั้นนี่ก็คำนวณอย่างดิบดีแล้วว่ามันขาดทุนกับกำไรก็เจกกันพอดี ให้มันอยู่รอดไปก่อน ตอนนั้นแบ่งเป็นสองหลักสูตรอย่างที่ว่า ก็จำได้ถึงเรื่องตอนที่มาซื้อที่ดินที่นี้กันว่า ต้องไปซื้อที่ดินหลังโครงการเมืองเอกซึ่งตอนนั้นที่ดูก็มี synergy พอสมควร คือตัวมหาวิทยาลัยเองก็จะได้ที่ดินใน deal พิเศษ ในขณะที่ตัวโครงการเมืองเอกเองเนี่ยก็คิดว่าน่าจะได้อะไรมหาวิทยาลัยรังสิตไป prestige ของทางโครงการ

เนี่ยนะครับ และในอนาคตเราก็เชื่อว่ามันก้าวไปข้างหน้าได้มากๆ เลย ตัวมหาวิทยาลัยรังสิตต้องเป็นลูกค้ารายใหญ่ตลอดไป มันมี synergy อยู่พอสมควรในแง่การลงทุนสมัยนั้นที่คิดกันนะครับ แล้วก็ยังจำได้ถึงเรื่องการทำหลักสูตร ตอนนั้นก็มีตอนเกือบจะเปิดแล้วคือผมเข้าใจนะครับว่าท่านอาจารย์พินิจ ก็คงใช้งานทั้งอาจารย์ทั้งหลายจนหนักหนาสาหัส แล้วท่านก็พาไปเกาะลัน ภาพที่ผมจำได้อีกอันก็เป็นเรื่องของตอนไปรับสมัครครูอาจารย์กันที่พญาไท 1 ก็มีสัมภาษณ์คุณครู ผมก็ปรับหน้าที่สัมภาษณ์ด้วย ผีกลอนด้วย มีการให้คะแนน ได้มาอีกครั้งหนึ่งก็น่าจะเป็นเรื่องการรับสมัคร นักศึกษารุ่นแรกจำได้ว่าอยู่ที่โรงเรียนสันติราษฎร์บำรุง จำได้ว่าใช้พนักงานของเราคือพวกเราเองช่วยกันทำเยอะมากวุ่นกัน ทุกอย่างมาจำนวนเยอะมาก เป็นหลายพันคนตอนที่สอบ ช่วงแรกก็ผ่านไปได้ด้วยดี และหลังจากนั้นผมก็หนีไปเรียนหนังสือ แล้ววันนั้นก็กลับเนื้อกลับตัวมาที่นี้ เรื่องอุปสรรคนี่เยอะเลยในตอนนั้น เรื่องบุคลากร ครู อาจารย์แล้วก็อีกอันที่จำได้คือเรื่องห้องสมุด อย่างที่ท่านอาจารย์สืบแสงว่า ก็คิดว่าเรื่องทางมหาวิทยาลัยเริ่มปรึกษากันแสดงว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญมากพอสมควร ถ้าเกิดว่านักศึกษาสามารถเรียนรู้ด้วยตัวเองได้เนี่ย ต่อไปก็คงจะยากลำบากยิ่งขึ้นสำหรับตัวเอง ตัวห้องสมุดนี่มีความสำคัญมากพอสมควรเรื่องตัวงบประมาณที่ตั้งไว้ เรื่องอะไรอย่างนี้ นี่ 20 กว่าปีแล้วจำได้เนี่ยครับบอกโอ้ให้จะต้องเก่งมากๆ เลย อายุเยอะแล้วไม่ใช่เฉพาะตอนตั้งเท่านั้นนะแต่ต้องบำรุงรักษาต่อไปด้วยก็เป็นภาพประทับใจอีกอันหนึ่งที่จำได้

ผู้ดำเนินรายการ : สนามสอบนี้มีดุสิตพาณิชย์การด้วยอีกที่ ดิฉันมีโอกาสได้คุมสอบอาจารย์และบุคลากรรุ่นแรกที่จะเข้ามาด้วย แต่พลาดเรื่องเกาะลันอันนี้ยังไม่มานะคะ เป็นเรื่องของคณะกรรมการสอบผู้บริหารนะคะ ลำดับถัดไปคงจะให้เมื่อที่คุณพิชิตแลหลังจริงๆ คือพูดถึงเรื่องของการก่อตั้ง อันนี้เป็นสิ่งที่ดิฉันคิดว่าที่เราเดาเนี่ยถูกต้องคือตรามหาวิทยาลัยมีรูปปั้นก็เลยคิดว่า พอเปลี่ยนใจมาอยู่ที่รังสิตตรานี้ก็เลยไม่ได้เปลี่ยน ตรานี้มีสัญลักษณ์สำคัญคือเป็นรูปปั้น ดิฉันขออนุญาตเรียนถามคุณพินิจ วุฒิพันธุ์ ซึ่งเดี๋ยวท่านคงจะเล่าให้ฟังจริงๆ แล้วท่านเป็นหลายอย่างมาก เมื่อก็ได้มีการเอ่ยถึงเรื่องการเงินการคลังอะไรต่างๆ ก่อนที่โครงการจัดตั้งจะสำเร็จทำให้แนวคิดบรรลุอย่างที่ว่า ดิฉันอยากเรียนคุณพิชิตนะคะเรื่องของอยากเป็นฮาร์วาร์ด แสตมฟอร์ด ก็ได้รับการสืบสานต่อมา

คุณพินิจ วุฒิพันธุ์ : อยากจะเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่ให้การบ้าน ถ้ามองแนวคิดในการก่อตั้งมหาวิทยาลัยมาได้ยังไง เป็นอย่างไร ถ้าเราจะดูให้ดี ผมว่าการก่อตั้งมหาวิทยาลัยไม่ใช่เรื่องที่จะทำได้โดยง่าย แล้วก็ไม่ใช่เรื่องที่คนทั่วๆ ไปจะคิด คนที่จะคิดเรื่องการก่อตั้งมหาวิทยาลัยนี้ ไม่ใช่คนธรรมดาๆ ทั่วไปจะคิด แล้วแนวคิดในการก่อตั้งมหาวิทยาลัยผมเองผม ก็ยังไม่กล้าสรุปฟันธงว่าเป็นอย่างไร แต่ถ้าเราจะหาร่องรอยก็พอที่จะหาได้ เราจะหาร่องรอยจากอะไร ก็หาร่องรอยจาก 3 ท่าน คือการก่อตั้งมหาวิทยาลัยผมขอกราบเรียนว่า ผมจะมองเป็น 2 ส่วน ส่วนหนึ่ง ก็คือส่วนที่เป็นผู้ก่อตั้งมีความคิด ในการก่อตั้งอีกส่วนหนึ่งก็คืออย่างพวกเรา เราเป็นผู้มาร่วมช่วยก่อตั้ง ที่ผมเรียนว่ามี 3 ท่าน บางท่านน่าจะเดาถูกแล้วว่ามีท่านที่หนึ่งก็คือท่านอดีต นายกสภา เป็นท่านที่หนึ่ง ท่านที่สองคือคุณแม่หรือคุณหญิงพัฒนา ท่านที่สามก็คือท่านอธิการหรือท่านอภิตย อุไรรัตน์ อันนี้ก่อนที่จะเริ่มเรื่องขอเรียนทำความเข้าใจก่อนว่าสมัยก่อนนี้เราใช้คำว่าคุณพ่อและใช้คำว่าคุณแม่ และสมัยก่อนท่านอธิการเราเรียกพี่ปู้ด ที่เราใช้คำว่าคุณพ่อเพราะว่าไม่ว่าจะเป็นที่โรงพยาบาลพญาไทหรือที่มหาวิทยาลัย และเวลาที่คุณพ่อพูดกับคนอื่น คุณพ่อจะใช้สรรพนามแทนตัวเองว่าพ่อและท่านก็มีคุณลักษณะที่เป็นพ่อจริงๆ เราก็เรียกท่านว่าคุณพ่อและคุณแม่ก็เหมือนกัน คุณแม่เวลาท่านพูดกับพวกเราทุกคนท่านก็ใช้แทนตัวท่านว่าคุณแม่ทั้งที่ท่านก็เป็นคุณหญิง ตอนนั้นผมอยากจะชวนให้พวกเราติดตามไปดูร่องรอย อยากให้ดูที่คุณพ่อก่อน ดูภูมิหลังของแต่ละท่านที่เป็นเนื้อแท้ในการก่อตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต เราทราบว่าคุณพ่อกับท่านเรียนเก่งมาก เรียนเก่งอย่างที่เห็นได้ ตอนที่ท่านมาเข้าเรียนที่สวนกุหลาบ สวนกุหลาบต้องเรียน 2 ปี แต่คุณพ่อใช้เวลาเรียนแค่ปีเดียว ท่านเรียนปีเดียวสวนกุหลาบเขาให้จบ หลังจากจบสวนกุหลาบท่านก็ไปเรียนต่อเนติบัณฑิต ท่านได้เรียนเนติบัณฑิตเมื่อท่านอายุเพียง 20 ปีท่านจบเนติฯ พอท่านจบท่านเป็นครูสอนที่โรงเรียนอานวยศิลป์ 2 ปี คิดดูซิคนหนุ่มอายุ 20 จบเนติฯ แล้วเป็นอาจารย์สอนที่โรงเรียนอานวยศิลป์ 2 ปี ท่านจึงบอกว่าท่านนั้นดีใจที่สุดขึ้นใจที่สุดที่มีคนเรียกท่านว่าคุณครู หลังจากนั้นท่านก็ไปเป็นอัยการผู้ช่วยไปอยู่จังหวัดน่าน พอดีใจเมืองจังหวัดน่านป่วยท่านเลยทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยการจังหวัดน่านแทน หลังจากนั้นท่านก็ไปปฏิบัติราชการอีกหลายจังหวัดช่วงที่ท่านเป็นอัยการ

โดยมีคุณแม่ติดตามไปด้วยทุกแห่ง คุณแม่เฝ้าอาชีพแรกของท่านคือเป็นครูเหมือนกัน คุณแม่เริ่มสอนตั้งแต่คุณแม่อายุ 18 ปี คุณแม่เริ่มสอนครั้งแรกที่วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช หลังจากนั้นก็ย้ายตามคุณพ่อก็ย้ายไปรับราชการตาม จังหวัดต่างๆ ไปเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นจังหวัดน่าน ลพบุรี ราชบุรี พัทลุง ระหว่างที่คุณพ่อย้ายไปเป็นอัยการคุณแม่ก็ย้ายตามไปทุกแห่ง คุณแม่จะไปทำหน้าที่สอนหนังสือเป็นครูตลอดเวลาประมาณ 18-19 ปี หลังจากนั้น คุณพ่อย้ายหน่วยงานจากอัยการไปเป็นผู้ว่าราชการฯ ตอนนั้นคุณแม่เป็นครูไม่ได้แล้วเพราะในฐานะที่ท่านเป็นภรรยาของผู้ว่าราชการจังหวัด ท่านต้องรับตำแหน่งเป็นนายกสภาการศึกษาของจังหวัดและก็เป็นนายกสมาคมส่งเสริมวัฒนธรรมหญิง ช่วงที่คุณแม่มาทำหน้าที่อื่นที่ไม่ใช่หน้าที่ครู ท่านได้บันทึกเอาไว้ อันนั้นเป็นร่องรอยอันหนึ่งทำให้พวกเราอาจจะได้ความคิดว่าทำไมถึงตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต ขออนุญาตอ่านบันทึกของคุณแม่ท่านเขียนตอนหนึ่งว่า “ดิฉันขอเป็นสตรีไทยในส่วนภูมิภาคเพราะชีวิตการทำงานตลอดมา เป็นเวลายาวนาน ไม่ได้อยู่ในกรุงเทพมหานคร มีชีวิตเป็นครูอยู่ในจังหวัดต่างๆ ตั้งแต่อายุ 18 ปี เช่นครูโรงเรียนสตรีประจำจังหวัด นครศรีธรรมราช แล้วย้ายตามสามีซึ่งไปเป็นอัยการจังหวัด ณ โรงเรียนสตรีศรีน่าน จังหวัดน่าน โรงเรียนเทพสตรีวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี เป็นเวลาถึง 17 ปี และได้ย้ายมาสอน ณ โรงเรียนมัธยมวัดเบญจมบพิตร มาสอนในกรุงเทพฯ ในพระนครอีกเพียง 1 ปี ก็จำเป็นต้องย้ายตามสามีซึ่งไปเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรี ครั้นนี้จึงต้องละจากชีวิตครูอาชีพทั้งที่ดิฉันรักชีวิตครูมากเพราะรู้สึกว่าเป็นครูในสมัยนั้นมีความสุข มีความอบอุ่น มีลูกศิษย์รักมาก มีภาพพจน์ที่ดีงามได้ทำหน้าที่เป็นที่พึ่งของลูกศิษย์ เป็นพี่สาว เป็นแม่ จะรู้ความทุกข์ความสุขของศิษย์ตลอดเวลา เมื่อเข้าห้องสอน มองไปทั่วห้องก็จะรู้ได้ทันทีว่าศิษย์คนใดมีปัญหา มีความทุกข์ หรือเจ็บป่วยหัวใจก็ต้องช่วยเหลือทันที”

อันนี้และก็เป็นส่วนหนึ่ง เป็นข้อมูลส่วนหนึ่ง เป็นร่องรอยอีกส่วนหนึ่ง ที่ว่าทำไมเราถึงมีการตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต อันนี้เป็นส่วนของคุณแม่ คุณหญิงพัฒนา แต่ในส่วนของคุณพ่อนั้นร่องรอยของท่านอันหนึ่ง เราได้จากที่ท่านเคยกล่าวเอาไว้ อันนี้ผมคิดว่าเป็นส่วนหนึ่งที่เป็นเหตุผลที่ท่าน ตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต ท่านบอกไว้ว่า “ในราวปี พ.ศ. 2511 ผมไปดูงานที่ประเทศเยอรมนี ไปดูเรื่องของการศึกษาด้วย มีศาสตราจารย์มาบรรยายถึงการศึกษาว่าช่วยให้คนมองเห็นจุดเชื่อมระหว่างวัฒนธรรมและอารยธรรม ทำให้เด็กเกิดปัญญาไม่ยึดติดแต่ในสิ่งที่ล่วงมาแล้ว ไม่ยึดติดในปัจจุบัน ไม่ยึดติดกับภาพลักษณ์ของอนาคต แต่เชื่อมโยงทั้งสามมิตินี้เข้าด้วยกันทำให้ครุ่นคิดว่าวันหนึ่งเราจะทำอย่างไร ให้เด็กไทยของเรามองเห็นอดีต ปัจจุบันและอนาคต รู้จักระมัดระวังทุกอย่างก้าว มีจิตสำนึกในการรับผิดชอบต่อประเทศและมนุษยชาติ” นี่เป็นบันทึกของท่านฯ ผมว่านี่ก็เป็นอีกร่องรอยหนึ่งที่เราพบอาจจะแปลความออกมาได้ แล้วยังมีอีกท่านหนึ่งนะครับ วันนี้ท่านไม่ได้มาผมก็เสียดาย พวกเราหลายคนคงจำได้ และก็รู้จักท่านอาจารย์สุทัศน์ ออกเวหา ท่านมาช่วยด้านกิจการนักศึกษา เวลานั้นท่านดร.พิชิต ไปเมืองนอกแล้วแต่ท่านอาจารย์สืบแสงคงจำท่านอาจารย์สุทัศน์ได้ อาจารย์สุทัศน์ ออกเวหา สมัยที่คุณพ่ออยู่สมุทรสงครามท่านเป็นศึกษานิเทศที่สมุทรสงคราม ท่านพูดถึงคุณพ่อไว้ “...น้อยนักที่ผู้ว่าราชการจังหวัด จะให้ความสนใจในเรื่องการให้การศึกษาอย่างจริงจังและสม่ำเสมอ ไม่เหมือนท่านผู้ว่าฯ ประสิทธิ์ อุไรรัตน์ ที่ให้ความสำคัญ และใส่ใจเป็นพิเศษ ท่านร่วมประชุมวางแผนการเปิดสอนชั้นประถมปลายกับเจ้าหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ ผู้เชี่ยวชาญจากองค์การยูเนสโก องค์การยูนิเซฟ เพื่อเลือกโรงเรียนที่เป็นจุดศูนย์กลางในโครงการขยายการศึกษาภาคบังคับจาก 4 ปี เป็น 7 ปี (ภายหลังลดเหลือ 6 ปี) ท่านผลักดันให้จังหวัดสมุทรสงครามเป็นจังหวัดนำร่อง และประสบความสำเร็จเป็นจังหวัดแรก...” นี่เป็นร่องรอยอีกอย่างหนึ่งที่ท่านนายกสภาฯ ได้ดำเนินการมาตั้งแต่สมัยอดีต พ.ศ. 2505 ถึง พ.ศ. 2510 ในขณะที่ท่านดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรสงคราม

ท่านอธิการบดีคนปัจจุบัน ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ ท่านเป็นอธิการบดีผู้ก่อตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต กล่าวได้ว่าท่านได้มีความตั้งใจจริงในการก่อตั้งสถาบันการศึกษาแห่งนี้ อย่างที่ได้กราบเรียนไปแล้วตั้งแต่แรกว่า บุคคลที่คิดตั้งสถาบันการศึกษานั้นมิใช่คนธรรมดาทั่วๆ ไปจะคิดจะทำได้ ต้องเป็นบุคคลพิเศษ เมื่อได้ติดตามร่องรอยของท่านแล้วก็เห็นได้ว่า เป็นคนเรียนหนังสือเก่ง เพราะจบปริญญาตรี เมื่ออายุได้ 21 ปี แล้วไปรับราชการเป็นปลัดอำเภอเมืองจังหวัดนครนายก แล้วกลับมาเรียนต่อได้ปริญญาโทอีก 2 สาขา จากมหาวิทยาลัยทฟส์ ที่มลรัฐแมสซาชูเซตส์ และจากมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย

กรุงลอสแอนเจลิส ต่อจากนั้นก็เรียนต่อปริญญาเอก สาขาประวัติศาสตร์ จวบจนจบมหาวิทยาลัยโคลราโด สหรัฐอเมริกา เมื่อท่านกลับเมืองไทย ในปี 2518 มาดำรงตำแหน่งหัวหน้ากองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ในปีถัดมา พ.ศ. 2519 ท่านดำรงตำแหน่งรองเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ และต่อมาในปี พ.ศ. 2520 ท่านได้ดำรงตำแหน่งเป็นรองเลขาธิการนายกรัฐมนตรี พลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ จากการดำรงตำแหน่งต่างๆ ของท่านที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่าเกี่ยวข้องกับงานด้านวิชาการ ด้านทรัพยากรมนุษย์ ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อท่านทำหน้าที่เป็นรองเลขาธิการนายกรัฐมนตรีนั้น ถือว่าท่านได้เข้าทำงานในศูนย์กลางของการบริหาร ประเทศชาติ ได้เห็นข้อบกพร่องต่างๆ ซึ่งเกิดขึ้นในหน่วยงานทั้งหลาย และความขาดแคลนทั้งบุคลากรและเทคโนโลยีในสาขาวิชาต่างๆ ในช่วงเวลานั้นท่านเคยปรารภถึงปัญหาและความเดือดร้อนของประชาชนว่า (ในสมัยนั้น) ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจช่วยเหลือประชาชนยังไม่มี คือยังไม่ทราบข้อมูลด้านสภาพภูมิศาสตร์ สภาพสังคมท้องถิ่น จำนวนประชาชน การศึกษา อาชีพ รายได้ ขนบธรรมเนียม ผู้นำชุมชน การนับถือศาสนา ฯลฯ ของแต่ละท้องถิ่น แต่ละตำบล มีลักษณะอย่างไร เมื่อท้องถิ่นใดมีปัญหา ก็สามารถวางแผนแก้ไขได้ง่ายขึ้น แต่ยังขาดข้อมูลเหล่านี้ และเรื่องการศึกษาเป็นปัจจัยพื้นฐานของการแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ และท่านได้ดำริแก้ไขความล่าช้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของประเทศไทย โดยก่อตั้งกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีขึ้นในสมัยรัฐบาลพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ หลังจากนั้นท่านก็ลงมามีส่วนร่วมในการเมือง ไปสมัคร ส.ส. บาง พรรค บาง กทม. บาง

ผมคิดว่าท่านอาจารย์สืบแสงก็ช่วยท่านในทางการเมือง ช่วงนั้น ช่วงแรกๆ ก็ยังไม่ได้ หลังๆ ได้ ท่านก็ได้รับโปรดเกล้าฯ ก็เจริญรุ่งเรืองไปทางด้านการเมือง ตำแหน่งทางการเมือง การไปรุ่งเรืองทางการเมืองมีจุดที่น่าจะอยู่สองเรื่อง ผมว่าเรื่องหนึ่งคือช่วงที่ท่านไปเป็นผู้ว่าการประปานครหลวง ในช่วงปี 27,28,29 เป็นเวลา 3 ปี ในช่วงนี้เรียกว่าท่านอาจารย์สืบแสง รับภาระหนักเพราะว่า การไปเป็นผู้ว่าการประปานครหลวงนี้ท่านได้ชื่อว่าปลุกผีตายซากให้ตื่นได้ ตอนนั้นคุณพิชิตก็ช่วยประปามาก่อน ท่านดร.พิชิตและคุณอนันต์ด้วย ที่นี้ที่บอกว่าเป็นผู้ปลุกผีตายซากให้ตื่นได้นั้นเพราะอะไร เพราะการประปานครหลวง ตอนนั้นมีสภาพย่ำแย่ อันที่หนึ่งคุณภาพน้ำไม่ดี ชาวบ้านก็บ่น ก็ว่า อันที่สองปริมาณน้ำก็ไม่พอประเภทตรงนั้น ก็ประปาขาดแคลน ตรงนี้ก็ประปาขาดแคลน ท่านก็เข้าไปปี 27, 28, 29 ท่านก็ปรับปรุงจนขนาดที่ว่าประปาที่ขาดทุนอยู่ประมาณ สองพันกว่าล้านบาท ขาดทุนสะสมอยู่ตอนนั้นสองพันกว่าล้าน และขาดทุนรายปีเฉลี่ย ขาดทุนอีกปีละแปดร้อยล้าน หลังจากที่ท่านเข้าไปปรับปรุงอยู่ 2-3 ปี การประปานครหลวงจ่ายโบนัสได้ การประปานครหลวงเปรียบได้กับผีตายซากแล้ว แต่ ดร.อาทิตย์ท่านเข้าไปปรับปรุงจนกระทั่งฟื้นขึ้นมาได้ ตอนนั้นถ้าเล่าอะไรผิดไปท่าน ดร.พิชิตช่วยด้วย เพราะท่าน ดร.พิชิตช่วยท่านเต็มที่ อยู่ตอนนั้นที่การประปานครหลวง และอีกเหตุการณ์หนึ่งที่มีส่วนต่อชีวิตของท่านอย่างมากก็คือ เหตุการณ์พฤษภาทมิฬ เมื่อปี 2535 ซึ่งตอนนั้นคิดว่า หลายนๆ ท่านในที่นี้ได้ทราบเหตุการณ์ พฤษภาทมิฬ แต่ว่ามีอีกหลายๆ ท่านในที่นี้ผมว่าคงยังไม่ได้จุดมา ท่านคงยังไม่ได้จุดมา เพราะเป็นเหตุการณ์ที่ค่อนข้างจะนานแล้ว เหตุการณ์ในตอนนั้นนี้เป็นเรื่องของการเสนอแต่งตั้งว่า จะเอาใครเป็นนายกรัฐมนตรี แล้วก็จะเสนอใครกลายเป็นว่าอยู่ที่มือของท่าน ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ว่าจะเสนอใครให้เป็นนายกฯ ตอนนั้นท่านก็อยู่ในภาวะค่อนข้างอันตรายที่คนนั้นก็บีบคนนี้ก็บีบ ท่านก็ต้องหลบไม่ให้ถูกจับไป ถ้าถูกจับได้เดี๋ยว คุณต้องเสนอคนนี้ได้ทันที แต่ท่านก็ผิเกราะเส จนได้ชื่อว่าเป็นวีรบุรุษประชาธิปไตย ตอนนี้มีอยู่ส่วนหนึ่งที่เป็นคำพูดของท่าน ก็เป็นร่องรอยอันหนึ่งว่าทำไมท่านถึงมาตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต ในตอนที่ท่านออกแถลงการณ์ชี้แจงเหตุผลในการเสนอชื่อ นายอานันท์ ปันยารชุน เป็นนายกรัฐมนตรีแทนพลอากาศเอกสมบุญ ระหงษ์ มีตอนหนึ่งท่านกล่าวไว้ว่า “การตัดสินใจของกระผมครั้งนี้เกิดจากการใคร่ครวญครั้งแล้วครั้งเล่ากระผมทราบและตระหนักดีว่าจะเกิดผลกระทบใด ที่จะบังเกิดแก่ตัวกระผมและผู้ใกล้ชิด การตัดสินใจครั้งนี้อาจจะนำมาซึ่งความไม่เข้าใจ ก่อให้เกิดความไม่พอใจต่อบุคคลบางกลุ่มบางคณะ แม้กระทั่งบุคคลที่กระผมให้ความเคารพนับถือ มิตรสหายจำนวนไม่น้อยที่จะมองการตัดสินใจครั้งนี้ด้วยความไม่เข้าใจ และอาจก่อให้เกิดผลร้ายใดๆ ก็ได้ ต่อสถานะส่วนตัว แต่ทั้งนี้ กระผมอยากจะเรียนว่าสิ่งที่ทำให้กระผมกล้าแลกกับความเข้าใจผิดหรือภัยอันตรายใดๆ ก็ตามในอนาคต ก็เนื่องมาจากการใคร่ครวญถึงสังคมส่วนใหญ่เป็นหลัก.”

เมื่อท่านตัดสินใจทวนกระแสโดยที่ท่านเสี่ยงชีวิตว่าเป็นก็ได้ตายก็ได้เพื่อเอาสังคมประเทศไทยให้อยู่รอด อันนี้ผมว่าอันนี้คือคุณลักษณะส่วนหนึ่งของท่านผู้ก่อตั้งมหาวิทยาลัยรังสิตที่มุ่งหมายประโยชน์ของประเทศชาติและส่วนรวมมากกว่าตัวท่านและครอบครัวของท่าน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สืบแสง พรหมบุญ : ขอต่ออีกนิดหนึ่งนะ หลายท่านไม่รู้ว่าคุณปู่ถึงคำขวัญประจำมหาวิทยาลัยมีที่มาที่ไป สร้างสรรค์สิ่งที่ดีให้แก่สังคม ไม่ใช่สิ่งที่เราคิดตั้งแต่ต้น ผมก็เล่าให้ฟังว่าพอเกิดเป็นมหาวิทยาลัยขึ้นมาเนี่ย เราก็นั่งตึก 1, 2, 3 แล้วก็รวมทั้งพระศรีศาสดา ท่านที่ได้รับเชิญมาเบิกพระเนตรกับทำพิธีที่พระศรีศาสดาแล้วก็ไปทำพิธีเปิดตึกวิทยาศาสตร์ ก็เราเริ่มมีพยาบาลเลยทำตึกวิทยาศาสตร์ก็คือ สมเด็จพระญาณฯ ตอนนั้นท่านเป็นสมเด็จพระญาณฯ คือสมเด็จพระสังฆราชนี่ ก็ตอนที่ท่านเสด็จมาถึงท่านอธิการมาไม่ถึง ผมเป็นรองอธิการก็ไปรับท่านก่อน ท่านก็เขียนคาถาภาษาบาลีไว้ให้ใส่ไว้ในกระดาหิขู ผมอ่านแว็บๆ เพราะทำพิธีแทนท่านอธิการ อยู่ก่อนไม่ถนัด พอสักกะเดี๋ยวท่านอธิการมา ผมก็เรียนท่านว่าท่านสมเด็จพระญาณฯ เขียนคำขวัญประจำมหาวิทยาลัยไว้ในหิขู ผมบอกท่านอย่าเอาไปเลยนะเดี๋ยวหาย บอกไม่หาย ไม่หาย ท่านก็เอาไป พอวันรุ่งขึ้นบอกน้องหายไปแล้ว คราวนี้หายไปแล้ว ผมจำได้เดี๋ยวนี้ แต่ว่าไม่ใช่คำขวัญปัจจุบัน ผมเห็นแว็บๆ และตอนหลังผมไปอ่านข้อความเขียนของสมเด็จพระญาณฯ หรือสมเด็จพระสังฆราช ผมเลยรู้ว่าคำนี้ท่านเคยให้เรามาแล้ว แต่พอท่านอธิการทำหายพอถึงเวลาต้องแจ้งทบวงฯ คำขวัญประจำมหาวิทยาลัย ผมก็นั่งคิดหัวแทบแตกรวมทั้งท่านอธิการด้วย เราก็คิดว่าเมื่อเราตั้งมหาวิทยาลัยตามเจตนารมณ์ที่หลายท่าน พูดเพื่อที่จะทำให้กับประเทศชาติและสร้างบุคลากรของประเทศชาติ สร้างเยาวชนรุ่นใหม่ก็เลยออกมาเป็นว่าเอาอย่างนี้แล้วกัน สร้างสรรค์สิ่งที่ดีให้แก่สังคมให้แก่ครอบครัวไม่ใช่ให้กับ แต่ว่าคำที่สมเด็จพระญาณฯ เขียนไว้ผมก็พูดไม่ค่อยเป็น ผมเห็นทีหลังแล้วรู้ว่า เป็นคำที่ท่านเขียนเป็นภาษาบาลีและแปลเป็นไทยได้อย่างนี้คือแสงสว่างใดเสมอด้วยปัญญาไม่มี คราวนี้เป็นบาลีว่าอย่างไรว่า ค้นหาไม่ยากนั่นแหละ นตฺถิ ปญญาสมา อาภา สมเด็จพระญาณฯ เขียนไว้แต่ผมก็มองว่าไม่เป็นไร คำขวัญที่สมเด็จพระญาณฯ ท่านเขียนให้กับคำขวัญใหม่ก็ได้ต่างกันมากเพราะว่าเราสร้างสรรค์สิ่งที่ดี อะไรที่ดีเนี่ยรังสิตจะทำ อะไรที่ไม่ดีเราไม่ทำ

ดร.พิชิต อัคราทิตย์ : ผมขอเดิมอะไรนิดหนึ่ง สิทธิพาดพิง ที่อาจารย์พินิจพูดถึงตอนที่ไปอยู่ประปานครหลวง อยากกราบเรียนท่านผู้หลักผู้ใหญ่กับน้องๆ นักศึกษาทราบเรื่องน้ำประปาดื่มได้ที่เขาโฆษณาตอนนั้น เริ่มต้นจากท่านอธิการบดีเป็นคนเริ่มต้น สมัยนั้น อย่างที่อาจารย์พินิจพูดถึงว่าประปาสมัยนั้นขาดทุน มันแย่มากเลย ผมเลยมีโอกาสไปช่วยท่านอยู่พักหนึ่ง สมัยท่านเป็นผู้ว่าฯ ตอนนั้นก็จะมีความข้องเกี่ยวกับการประปาทำหนังสือขึ้นมาบอกว่า การประปานครหลวงเนี่ยขาดทุนมาเยอะแล้วเพราะฉะนั้นจะขออนุญาตทำน้ำดื่มได้ขายดีกว่าเพราะว่าเวลาขายน้ำประปาลิตรหนึ่งเนี่ย 1 ลูก บาทครึ่งเมตรมัน 2 บาท 3 บาท แต่ถ้าขายเป็นน้ำดื่มได้เนี่ย ลิตรหนึ่ง 10 กว่าบาทมันต่างกันเยอะ ก็เลยขออนุญาตอย่างนั้น ดร.อาทิตย์ท่านก็ถาม staff เหมือนกันว่าอย่างนี้ควรทำหรือไม่ทำ ผมก็กราบเรียนท่านว่า การประปานครหลวงมีหน้าที่ต้องทำน้ำสะอาดให้เขาใช้ให้เขาดื่มเสร็จแล้วทำไมไม่คิดค้นไปขึ้นราคาเขาอีก มันก็ไม่ได้มั่ง ตอนนั้นท่านก็เลยมีเคมเปญ บอกว่าถ้าน้ำประปาก็ควรจะดื่มได้ จำได้ว่ามีจัดเคมเปญอยู่พักหนึ่งในสมัยนั้น แล้วก็บอกว่าน้ำที่ดื่มได้นะ บริเวนนี้นี้ดื่มได้นะ การ ประปาก็ได้ทำหน้าที่สมกับที่ได้รับมอบหมายมาจากประชาชน

ผู้ดำเนินรายการ : พอดีจริงๆ แล้วเรื่องคำขวัญ เรื่องสี่ประจำมหาวิทยาลัยว่าเป็นสี่ฟ้า สิบานเย็นได้อย่างไร เดี่ยวขอถามท่านวิทยากรด้วยเหมือนกัน เรื่องของคำขวัญก็ต้องขอขอบพระคุณท่านตอบมากก่อนแล้วจริงๆ แล้วเรื่องของดนตรี เพลงประจำมหาวิทยาลัยเราก็มีหลักฐาน มีโน้ต มีเรื่องของการที่ได้เชิญคุณเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์มาแต่งเพลงให้ สัญลักษณ์ประจำมหาวิทยาลัยก็มีบันทึกไว้ในคำขอขงก่อตั้ง แต่ว่าสี่ประจำมหาวิทยาลัยเนี่ยก็ยังคงเป็นที่สงสัย มีคำถามว่าทำไมเป็นสี่ฟ้า บานเย็น อันนี้ฝากคำถามไว้ให้ท่านวิทยากรนะคะ ที่นี้ก่อนจะไปมีประเด็นบางประเด็น เรื่องของหลายๆ ท่านพูดถึงความประทับใจในเรื่องของการก่อตั้ง ผู้ก่อตั้ง คุณพินิจบอกว่า ยังมีอีกกลุ่มคนอีกหลายท่านเหมือนกันซึ่งสมควรที่จะเอ่ยนามในเวทีเสวนานี้ แล้วก็คำถามต่อไปก็คือเรากำลังมีแผนที่จะทำ หอเกียรติยศของผู้ก่อตั้งนั่นก็คือคุณพ่อประสิทธิ์ อุไรรัตน์

อาจจะได้ขออนุญาตตามในเรื่องความประทับใจต่อท่าน ที่ทุกท่านได้มีโอกาสทำงานกับท่าน และก็จะจบท้ายด้วยเรื่องของอยากเห็นมหาวิทยาลัยเป็นอย่างไรในอนาคต ตอนนั้นเรารอบ 24 ปี แล้วถ้าเรานับวันที่ได้รับใบอนุญาตก่อตั้งวิทยาลัยรังสิต 25 มกราคม 2528 ผ่านมาแล้ว จากนั้นไปเราเข้าสู่สัปดาห์เบญจเพส ก็อยากจะถามท่านด้วยว่าท่านมองเห็นหรือคาดหวังหรือว่าปรารถนาจะเห็นมหาวิทยาลัยรังสิตเป็นอย่างไร ตอบท้ายด้วยคำถามสุดท้ายสี่มหาวิทยาลัยมาได้ยังไงถ้าท่านจะกรุณามีข้อมูลตอบ เรียบเรียงคุณพินิจก่อนละ เรื่องของบุคคลที่รวมมีความสำคัญ ในเรื่องของการก่อตั้ง ที่คุณพินิจคิดว่าน่าจะเอ่ยถึง

คุณพินิจ วุฒิพันธุ์ : อย่างที่เคยกราบเรียนไว้แล้วว่าผู้ช่วยก่อตั้งมหาวิทยาลัยในวงในๆ ก็มีทั้งผู้ก่อตั้งจริงๆ ผู้ร่วมก่อตั้งทั้งในๆ ก็อย่างท่านอาจารย์สืบแสง และก็ยังมีส่วนผู้ช่วยเหลือในการก่อตั้งมหาวิทยาลัยอีก เป็นบุคคลในกลุ่มที่เป็นนักการศึกษาและวิชาการ เป็นคนในกลุ่มของธนาคารและสถาบันการเงิน กลุ่มสถาปนิก กลุ่มวิศวกร ผู้รับเหมาก่อสร้าง และก็มีหน่วยราชการต่างๆ หลายท่านก็ได้มีส่วนร่วมในการช่วยก่อตั้งมหาวิทยาลัย ผมเคยเขียนเอาไว้ เคยรวบรวมเอาไว้ที่หนึ่งแต่ไม่ครบถ้วนเท่าที่ควร และก็เท่าที่ฉันผมว่าตกไปอย่างน้อยสองสามท่าน อยากจะเรียงรายนามแต่ละท่าน ถ้าว่านได้ให้เกียรติแก่มหาวิทยาลัย มาช่วยมหาวิทยาลัย ผมเรียงไว้ตามลำดับตัวอักษร

1. ท่านองคมนตรีท่านกำธน สินธวานนท์ ท่านมาร่วมงานตั้งแต่แรกเริ่มโครงการ สมัยนั้นท่านเป็นผู้ว่าการการไฟฟ้าฝ่ายผลิตด้วย
2. คุณกฤษ เทพปฏิพัทธ์ ตอนนั้นท่านเป็น ผอ.โรงพยาบาลพญาไท 1
3. ดร.กัญจนา สินธวานนท์ เป็นนักวิชาการและเป็นคณบดีคณะศิลปศาสตร์คนแรก
4. ดร.จำลอง ทองดี ท่านเป็นนักวิชาการ
5. อาจารย์จันทน์ วิสุทธิ์สุนทร หลังจากที่ท่านมาช่วยตั้งแต่ต้นแล้ว ท่านก็ยังมาสอนที่คณะเภสัชฯ ให้อายุภายหลัง
6. คุณเยี่ยม ชวศิริกุลชล เป็นผู้ประสานงานระหว่างมหาวิทยาลัยกับบริษัทเจ้าของที่ดิน
7. ศาสตราจารย์กิตติคุณอาจารย์ฉวี บุณนาค ท่านช่วยก่อตั้งคณะเภสัชศาสตร์
8. ศาสตราจารย์ ดร.ชัย มุกตพันธุ์ เป็นนักวิชาการ ท่านเป็นอาจารย์
9. พันเอกชัยชาญ โหมกขสมิต เป็นทหารและนักวิชาการด้านวิศวกรรม
10. ดร.เชาวเลิศ เลิศโอฬาร นักวิชาการ
11. คุณชัยพร สกุลพานิช ท่านเป็นสถาปนิก เป็นคนที่เขียนแบบลายเส้นในโบรชัวร์เล่มแรกของเรา
12. คุณหญิงดวงใจ สิงห์เสนี ท่านเป็นอาจารย์อาวุโสของคณะพยาบาลฯ มาช่วยก่อตั้งคณะพยาบาลฯ
13. คุณดารดา ศรีแสงนาม ท่านนี้เป็นกำลังสำคัญคือเป็นเลขาฯ ส่วนตัวของคุณพ่อประสิทธิ์ อุไรรัตน์
14. คุณเตี้ยเฮ้า ท่านนี้เป็นคนช่วยเหลือเกี่ยวกับการจัดหาทุนและที่ดิน
15. คุณต่อศักดิ์ นทีคามิน ผู้รับเหมาก่อสร้าง
16. อาจารย์ทวีชัย ทศนสุวรรณ ท่านนี้เป็นคนที่คุณพ่อเรียกมาใช้เหมือนลูกเหมือนหลานในช่วงต้นๆ เริ่มทำโครงการ
17. อาจารย์ธงชัย สันติวงศ์ ท่านเป็นนักวิชาการ
18. ดร.ธำรงค์ศักดิ์ หมีนจักร ท่านนี้ผมไม่ทราบกลับจากฟิลิปปินส์หรือยัง เพราะท่านไปเป็นประธานแบงค์พัฒนาเอเชีย
19. คุณธาดารี บุญดีเจริญ ท่านเป็นผู้บริหารของบริษัทยูนิเวนส์ฯ เจ้าของที่ดิน
20. ศาสตราจารย์ ดร.นิพนธ์ ศศิธร ท่านเป็นนักวิชาการมาช่วยตอนเขียนโครงการตอนต้นๆ
21. ดร.นภาพระไพ สุจริตกุล ท่านก็มาช่วยตอนที่เขียนโครงการตอนต้นๆ และก็เป็นผู้ติดต่อและประสานงานในการทำโครงการภาษาอังกฤษ

22. คุณนิรมล พุ่มรุกษา เป็นเลขาฯ ส่วนตัวของท่าน ดร.อาทิตย์กับคุณพอประสิทธิ์ อุไรรัตน์
23. อาจารย์นวลจันทร์ บุญนาค นักวิชาการคณะพยาบาลฯ
24. ดร.บุญธรรม สมบูรณ์สงค์ ท่านมาช่วยตั้งแต่นั้น และก็มาเป็นคณบดีคณะบริหารธุรกิจคนแรกของเรา
25. อาจารย์บรรจบ พลาวงศ์ ท่านก็มาช่วยก่อตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์และเป็นคณบดีคณะศิลปกรรมท่านแรก
26. อาจารย์บุญเกื้อ ควรหาเวช มาช่วยทางด้านการผลิตสื่อการเรียนการสอนคือหลักสูตรเทคโนโลยีและการศึกษา
27. ศาสตราจารย์ ดร.ปกรณ อุดลพันธ์ ท่านเป็นนักวิชาการ และมาเป็นคณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์
28. ศาสตราจารย์ ดร.ประดิษฐ์ เชยจิตร ท่านเป็นนักวิชาการ
29. นางปราณี ศิริสมบัติ ท่านเป็น ผอ.พยาบาลอยู่ที่พญาไท
30. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประโยชน์ บุญสินสุข ท่านก็มาช่วยและก็เป็นคณบดีคนแรกของคณะกายภาพบำบัด
31. หม่อมราชวงศ์พัฒนไชย ไชยยันต์ ท่านนี้เกี่ยวกับทางกาชาด ทางพยาบาล
32. ศาสตราจารย์ ดร.พนัส สิมะเสถียร ท่านเป็นอาจารย์และนักวิชาการ
33. พลเอกพร ธนะภูมิ ท่านเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยรังสิต
34. คุณพินิจ วุฒิพันธุ์ เป็นผู้อำนวยการสำนักงานอธิการ ที่มีส่วนส่วนตัวของท่าน ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์
35. ดร.พิชิต อัคราทิตย์ ก็อยู่ในคณะทำงานในสำนักงานของ ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ด้วยและช่วยงานที่การประปาด้วย
36. ศาสตราจารย์ ดร.พรชัย มาตังคสมบัติ ท่านเป็นกำลังสำคัญในการก่อตั้งสาขาวิชาสายวิทยาศาสตร์สุขภาพ ตั้งแต่แรกเริ่ม
37. ท่านพิชัย วาสนาส่ง เป็นผู้ประกาศข่าวและนักวิชาการ มีความรู้ความสามารถสูง
38. คุณमारยาท นันทแพทย์ เดิมท่านอยู่ทบวงฯ ออกมาช่วยเราในการทำหลักสูตร
39. อาจารย์ยอดยิ่ง คงทอง เป็นนักวิชาการ
40. นายยงค์ วนาไสว มาช่วยวางรากฐานแผนกทะเบียนของมหาวิทยาลัยคนแรก
41. คุณโยธิน บุญดีเจริญ เป็นผู้บริหารของบริษัทยูนิเวลท์ฯ เจ้าของที่ดิน
42. ศาสตราจารย์เรืองศักดิ์ กันตะบุตร เป็นคณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์คนแรก
43. รองศาสตราจารย์ล่อ หุตางกูร เป็นผู้ก่อตั้งคณะพยาบาลศาสตร์และเป็นคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์คนแรก
44. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลอสรวง ชวนิชย์ ท่านนี้ผมไปกวานท่านเยอะ เพราะท่านอาจารย์เลอสรวงท่านจะช่วยในการสร้างห้องปฏิบัติการของคณะวิทยาศาสตร์ แล้วท่านก็มาเป็นคณบดีคณะเทคนิคการแพทย์
45. ศาสตราจารย์ ดร.วิบูล วีรานุวัฒน์ ท่านนี้เป็นญาติกับทางคุณแม่ (คุณหญิงพัฒนา อุไรรัตน์)
46. ศาสตราจารย์ ดร.วิจิตร ศรีสะอ้าน ท่านเป็นนักบริหารและนักวิชาการ
47. รองศาสตราจารย์ ดร.วินัย รังสินนท์ ตอนนั้นท่านอยู่ที่ ม.สุโขทัย ก็มาช่วยเป็นรองอธิการคนแรก
48. ดร.วิศาล ชนระรัตน์ ท่านเป็นนักวิชาการ
49. นางสาววิภา แจ่มโสภณ เป็นนักวิชาการ
50. ดร.วิไล จันทระประภา เป็นนักวิชาการ
51. ดร.วราพรรณ น้อยสุวรรณ ท่านเป็นนักวิชาการ
52. อาจารย์วราวุธ เครือสิน ท่านมาช่วยดูทางด้านวิชาคอมพิวเตอร์

53. ดร.วัลลภ ชูสัตยานนท์ ท่านนี้ก็มาช่วยทางด้านเล็บของห้องปฏิบัติการสายวิทยาศาสตร์ทั้งหมด และวิทยาศาสตร์พื้นฐาน
54. ดร.วรรณวิไล จันทราภา นักวิชาการ
55. คุณวนิช เกิดบ้านคราม ช่วยในด้านการก่อสร้าง
56. คุณวสันต์ วชิรไชยการ ผู้รับเหมาก่อสร้าง
57. ศาสตราจารย์ ดร. ลิปพนนท์ เกตุทัต ท่านเป็นนักวิชาการด้วย นักบริหารด้วย และเป็นนักการศึกษาด้วย
58. คุณสุนทร อรุณานนท์ชัย ท่านเป็นผู้บริหารสถาบันการเงิน
59. ดร.สมบูรณ์ อินทระประสาท ท่านเป็นนักวิชาการ
60. คุณสุทธิพงศ์ โอฬารสุทธกุล ท่านเป็นสถาปนิก
61. คุณสุวิษ ชูสวัสดิ์ ท่านเป็นสถาปนิก
62. รองศาสตราจารย์ ดร.สมพันธ์ ทิพย์ธีระนันท์ ท่านเป็นนักวิชาการ
63. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุลักษณ์ มีชูทรัพย์ ท่านเป็นนักวิชาการ
64. ศาสตราจารย์สังเวียน อินทวิชัย ท่านก็มาช่วยช่วงที่กำลังเริ่มต้นก่อตั้งมหาวิทยาลัย
65. ดร.เสาวณีย์ สิทธิวัฒน์ ท่านเป็นนักวิชาการ
66. ดร.สืบแสง พรหมบุญ ท่านเป็นนักการเมือง นักบริหารและนักวิชาการ
67. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุธีรา आयวัฒน์ ท่านเป็นนักวิชาการ
68. นายสมศักดิ์ ชัยรัตน์ลีตระกูล จากพวกเราไปแล้ว อยู่แผนกทั่วไปประจำสำนักงาน ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์
69. อาจารย์สลิ บันยารชุน ท่านก็มาเป็นคณบดีคณะเภสัชฯ ในช่วงหนึ่ง
70. อาจารย์สุทัศน์ ออกเวหา เป็นศิษยานุศิษย์อยู่ที่สมุทรสงครามเมื่อปี พ.ศ. 2526 คุณพ่อประสิทธิ์ ตามมาหาช่วยงานตอนต้นๆ แล้วก็มาเป็นผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักศึกษาคนแรกของมหาวิทยาลัยรังสิต
71. อาจารย์สมใจ หาญสมบัติทรัพย์ นักวิชาการ
72. คุณสามารถ แก้วมีชัย ตอนนั้นคุณสามารถ แก้วมีชัย ก็อยู่ในสำนักงานของท่าน ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์เหมือนกัน ตอนนั้นท่านเป็นรองประธานสภาฯ ผู้แทนราษฎรอยู่
73. คุณธนภัทร เอกกุล ขณะนี้ท่านมาดำรงตำแหน่งผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายการตลาด
74. ศาสตราจารย์ ดร. อาณัติ อาภาภิรม ท่านเป็นนักวิชาการและนักบริหาร
75. ดร.อาซัว เตาลานนท์ ท่านเป็นนักบริหารและนักวิชาการ
76. ศาสตราจารย์ ดร.เอกวิทย์ ณ ถลาง ท่านเป็นนักการศึกษาด้วย นักวิชาการด้วย
77. ดร.อรุณ ชมไพศาล เป็นนักวิชาการ
78. คุณอดุลย์ศักดิ์ ตีระจินดา ท่านช่วยเราเยอะ ตอนนั้นเราไปใช้สำนักงานตึกอำนวยการที่พญาไท 1 ตอนนั้นท่านเป็นผู้บริหารโรงพยาบาลพญาไท
79. คุณอานันท์ หาญพาณิชย์พันธ์ ตอนนั้นท่านเป็นผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายพัฒนาสังคม
80. อาจารย์อุทัย ทุดิยะโพธิ์ ท่านมาช่วยวางรากฐานการสร้างห้องสมุด ท่านให้รับคนเข้ามาเตรียมงานห้องสมุด ก่อนลงหน้าเป็นปี ท่านอาจารย์อุทัยท่านมีส่วนช่วยออกแบบตึกหอสมุดแห่งนี้ เพื่อให้ได้ห้องสมุดที่สมบูรณ์แบบ ตามมาตรฐาน

81. ท่านปลัดอาหาร ชนเห็นชอบ ท่านเป็นปลัดทบวงมหาวิทยาลัย ท่านก็ให้ความเมตตาเพราะรู้จักกับคุณพ่อประสิทธิ์ เวลาคุณพ่อจะใช้ให้ไปที่ทบวงฯ เราไม่รู้จะไปไหน เราก็ไปหาท่านปลัดฯ นั่นแหละ ท่านปลัดฯ อาหารท่านจะช่วยเหลือ ในหลายๆ อย่าง

ต้องกราบขอภัยอีกหลายๆ ท่านที่กระผมไม่สามารถจดจำได้ทั้งหมดและมีได้เอ่ยถึงนามของท่านไว้ ณ ที่นี้ ในนามของมหาวิทยาลัยรังสิตก็ต้องกราบขอบคุณทุกๆ ท่านไว้ในที่นี้ที่ได้กรุณาช่วยเหลือและมีส่วนร่วมในการก่อตั้งมหาวิทยาลัย ถ้าไม่มีพวกท่านทั้งหลายนี้มหาวิทยาลัยรังสิตคงไม่สามารถก่อกำเนิดได้ และก็รุ่งเรืองได้เหมือนดังทุกวันนี้

ผู้ดำเนินรายการ : คุณพินิจได้เอ่ยไว้ว่าลืมชื่อไปสองสามท่าน และก็อ้างถึงว่าได้เขียนบทความนี้ พวกเราสามารถที่จะอ่านได้ เป็นบทความหนึ่งอยู่ในหนังสือที่ระลึกพระราชทานเพลิงศพคุณพ่อประสิทธิ์ อุไรรัตน์ ในนั้นก็จะมีเรื่องของประวัติการก่อตั้ง หรือว่าประวัติผลงานท่านอยู่ในนั้นด้วยหลายบทความ ดิฉันขออนุญาตเอ่ยถึงเรื่องที่คุณพินิจไม่เข้าใจว่าทำไมห้องสมุด จะต้องจ้างคนมาตั้งแต่นั้น วันนี้คุณพินิจจึงลาออกไปก่อน คุณสมศักดิ์ ชัยรัตน์ลีตระกูล ซึ่งไปสวรรค์ก่อน ตอนนั้นดิฉันก็เป็นบุคลากร ที่อายุน่าแก่ที่สุด ดิฉันเริ่มงานกับมหาวิทยาลัย 13 กันยายน 2528 ไปทำงานครั้งแรกก็ทำในส่วนออฟฟิศชั่วคราวของ โรงพยาบาลพุทธ 1 หลังจากนั้นก็มีมีการรับบุคลากรเพิ่มจำนวนบรรณารักษ์ เจ้าหน้าที่ รับสมัครอาจารย์ เจ้าหน้าที่ตามมาเรื่อยๆ จนปัจจุบันเกือบ 2,000 คนอย่างที่ท่านอาจารย์สืบแสงได้เอ่ยตอนต้นนะค่ะ คำถามสุดท้ายและเป็นคำที่เราใส่ไว้ในชื่อของการเสวนาครั้งนี้คือแลหน้า ดิฉันอยากฟังท่านวิทยากรทั้ง 3 ท่านพูดถึงมหาวิทยาลัยรังสิตนะค่ะที่กำลังจะเข้าปีที่ 25 แล้วก็นาคัดต่อๆ ไป ดิฉันคิดว่ามหาวิทยาลัยรังสิตคงจะอยู่คู่ประเทศไทยไปอีกนานแสนนานด้วยความมั่นคง ยึดมั่นในเจตนารมณ์อย่างแรงกล้า ท่านมองเห็นหรืออยากให้เห็นมหาวิทยาลัย หรืออยากจะทำให้พวกเราซึ่งเป็นผู้ที่ทำงาน และวันนี้ก็มาร่วมกันเสวนาในครั้งนี้กันอย่างไรบ้าง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สืบแสง พรหมบุญ : ก็ไม่ได้ให้ถามแต่เคยถามแล้วว่าสืมา ยังไง จะเอาไหมสืมาเข้าใจว่านอกจากความชอบสีฟ้ากับสีบ้านเย็นโดยส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่ามาจากคุณพ่อประสิทธิ์ เพราะท่านเป็นศิษย์เก่าสวนกุหลาบ สีเขียวเป็นสีที่ได้ไปทางสวนกุหลาบ สีบ้านเย็น สีฟ้าด้วยผมเข้าใจว่าเป็นอย่างนั้น ประเด็นต่อมาก็คือแลหน้าเนี่ยผมมองว่ารังสิตก็เปรียบเหมือนกับคนเข้าเบญจเพสแล้ว เราก็ง่วงมา 25 ปีแล้วไม่ใช่เดิน เราร่วงแล้วกระโดดคำถ้อ จนกระทั่งว่าตั้งแต่เรากิดมาใหม่ๆ เนี่ยหลายมหาวิทยาลัยเขาตกใจที่รังสิตกล้าและกล้าบ้าบิ่น เรากล้าและบ้าบิ่นคือกล้าทำในสิ่งที่เขาไม่อยากจะทำ แต่ว่าในช่วงแรกๆ 10 ปีแรก 5 ปีแรกมีแต่คนมาดูงานเรา เราวิ่งไม่หวาดไม่ไหว เดียวนี้ก็มีคนพยายามมาดูงานอยู่ แต่เราพยายามดูแลตัวเองอยู่ แล้วเราร่วงมาไกลพอสมควร ผมมองว่าจากนี้ไปเมื่อเราเบญจเพสแล้วเราจะต้องยึดหลัก 2-3 อย่างโดยแลหลังไปด้วย มองไปข้างหน้าด้วยว่า เราจะต้องทำอย่างไรก็ได้ให้รังสิตมีความแข็งแกร่งในทุกด้าน คือจะทำอะไรต้องนึกถึงว่าเราจะต้องอยู่คู่กับประเทศไทยและกับโลกนี้ไปนาน ทำอะไรที่จะทำให้เราเข้มแข็ง และแข็งแกร่งได้ตั้งแต่จิตวิญญาณของความเป็นมหาวิทยาลัยรังสิตนี้จะต้องมีความมุ่งมั่นเพื่อคุณภาพการศึกษาของเยาวชนไทย สองเราต้องเป็นตัวของตัวเองไม่ต้องไปตามใคร ใครจะตามเราไม่ว่า เราจะต้องไม่ตามใครแต่เราอย่าหลงตัวเอง ก็ฝากไว้ในฐานะว่าเป็นคนหนึ่งที่เราคิดรวมทำแล้วเรา ก็อย่าหลงตัวเองแล้วก็ต้องคิดถึงส่วนรวมให้มากๆ อะไรที่เราทำได้อยู่แล้วเราก็ต้องรักษาเอาไว้แล้วก็ทำให้มันดีขึ้นไป อะไรที่มันไม่ดีผมยกตัวอย่าง อย่างเรื่องยุคแรกๆ เราเน้นเรื่องความสะดวกสบาย แต่เดี๋ยวนี้ไม่ค่อยสะดวกเท่าไร ทำอย่างไร แล้วก็ยุคแรกๆ นี้นักศึกษาแต่งตัวเรียบร้อย ดูหนังสือเล่มนี้ก็ได้หนังสือตอนเป็นมหาวิทยาลัย เดียวนี้นักศึกษามากขึ้นเราก็มีว่าก็อินเทรนด์ว่านักศึกษาเดี๋ยวนี้เขาแต่งเรียบร้อยแล้วก็ถือว่าเซย์ ก็ฝากนักศึกษาบอกเพื่อนๆ มันเป็นเรื่องหรือเปล่าถ้าแต่งเรียบร้อยแล้วมันเซย์เนี่ย แต่อันนั้นยังไม่สำคัญเท่าที่บอกว่าต้องทำประโยชน์ให้กับส่วนรวมแล้วก็พยายาม ที่จะทำให้รู้ว่าความเป็นรังสิตนั้นก็ได้แต่ให้ ให้กับประเทศชาติ ให้กับสังคม ตามคำขวัญของเราเราจะสร้างแต่สิ่งที่ดีๆ ให้แก่สังคม ผมก็ฝากไว้แต่เพียงว่าการก้าวไปข้างหน้ายังมีขวากหนามอีกเยอะ ผมยกตัวอย่างสั้นๆ ปี 2015 บทบาทอาเซียนมีผลโดยสมบูรณ์การแข่งขันทางการศึกษาจะเป็นไปโดยเสรี นั่นหมายความว่านักศึกษาไม่เตรียมตัวจะถูกแย่งงานจากนักศึกษาจากกลุ่มอาเซียนด้วยกันเพราะ

เขาวิศวกรสามารถจะมาทำงานในประเทศไทยได้โดยไม่ต้องมี license อะไรทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นถ้าเป็นอย่างนี้อาจารย์ก็ดี ผู้บริหารก็ต้องคำนึงว่ารังสิตจากนี้ไปจนถึง 2015 จะต้องเตรียมตัวรับกับอันนี้ด้วย สองการแข่งขันในมหาวิทยาลัยไทยและมหาวิทยาลัยต่างประเทศจะสูงเพราะว่าต่างประเทศเขาเปิดแล้ว FTA เขาเซ็นไว้กับหลายประเทศแล้ว กับออสเตรเลีย กับอินเดีย กำลังจะลงนาม ญี่ปุ่น อเมริกา อะไรต่ออะไร เพราะฉะนั้นด้านการศึกษาเราต้องยืนอยู่ด้วยลำแข้งของตัวเองให้มากที่สุด ก็ฝากไว้แค่นี้ว่าสิ่งไหนที่จะทำได้คือความร่วมมือร่วมใจของทุกฝ่าย

ดร.พิชิต อัคราทิตย์ : ผมรู้สึกเป็นเกียรติและดีใจอย่างยิ่งที่ส่วนหนึ่งที่หายไปวันนี้ก็ได้เติมเต็ม หลายๆ เรื่องที่ไม่เคยรู้ ผมมารู้วันนี้ มีเรื่องประหลาด ๆ เยอะ ในแง่ดีนะ ทุกวันที่ได้ยินตัวชื่อมหาวิทยาลัยรังสิต สื่อโดยทั่วไปนั้นก็ถึงเรื่องเก่าๆ ที่จริงบุคลากรที่นั่น นื่องๆ ที่นั่นควรจะภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง ตอนที่เกิดมานี้เกิดมาอย่างจริงจัง ผมก็ผ่านช่วงชีวิตนั้นมา และ ก็เกิดมาด้วยจิตวิญญาณที่มีความมุ่งมั่นปรารถนาที่ดีต่อสังคมและส่วนรวม การมองไปข้างหน้าผมก็ยังคงคิดว่ามหาวิทยาลัย รังสิตควรที่จะมองในเรื่องความต้องการทางสังคมเป็นหลัก คือสิ่งที่มันเกิดขึ้นในความต้องการ ณ ขณะนี้กับสิ่งที่มอง ไปข้างหน้าความต้องการในอนาคตเนี่ย ส่วนที่เป็นความต้องการในอนาคตมันยากกว่าแล้วก็ผมคิดว่าบุคลากรที่นั่น มีความรู้ ความสามารถสูงยังมองไปข้างหน้าได้เยอะ รู้ว่าสังคมยังต้องการอะไร บุคลากรที่สำคัญเราก็ต้องผลิตตามไปอย่างนั้น ในธุรกิจการเงินที่ผมอยู่เนี่ย สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการต่อสู้ทางเรื่องคุณภาพของบุคลากร ในเรื่องของประเพณีผมก็ว่าไม่ต่างกัน เท่าไรคือคุณภาพของประชากรโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องสติปัญญา เรื่องความรู้ที่มีอยู่ ในประสบการณ์ที่ผ่านมาไม่ว่าการเรียน ที่นั่นหรือต่างประเทศ ผมคิดว่าคนไทยหลายคนไม่ได้เก่งด้อยไปกว่าคนต่างชาติเลย ในหลายๆ เรื่องอาจเก่งกว่าแต่ที่สำคัญที่สุด ก็คือว่า จำนวนคนเก่งในเมืองไทยมันน้อย มันสู้กันไม่ไหว ถ้าจะมีโอกาสทำให้คนเก่งๆ มันเยอะขึ้น เราก็สามารถที่จะพาไป ในทิศทางที่มีประโยชน์มากๆ กับความสามารถในการแข่งขันของประเทศ จะเป็นประโยชน์อย่างมาก ภารกิจจริงๆ ของตัว มหาวิทยาลัย โดยทั่วๆ ไปคือเรื่องการผลิตบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ กับอีกสิ่งหนึ่งคือผลิตองค์ความรู้ใหม่ๆ ที่จะใช้ในการพัฒนาสังคมต่อไปข้างหน้า สองเรื่องนี้นะผมคิดว่ามหาวิทยาลัยในเมืองไทยส่วนใหญ่ทำได้แค่เรื่องการผลิต บุคลากรเป็นหลัก คือหลายๆ คนก็บอกว่าทำหน้าที่เป็นโรงงานขายส่งคือไปรับเอาองค์ความรู้ต่างประเทศมา แล้วก็มาหีบห่อ ใหม่แล้วก็ส่งให้นักศึกษา โดยทั่วไปเรายังไม่ถึงขั้นเป็นโรงงานผลิตเอง แต่ผมคิดว่าที่ในช่วงแรกๆ ที่มองว่าเราอยากเป็น แสตนฟอर्डมันไปไกลกว่านั้นเยอะ มันเป็นอุดมการณ์ที่ท้าวผู้หลักผู้ใหญ่ที่นั่น บุคลากรในปัจจุบันก็ยังมุ่งหวังอยู่ผมก็ยังอยาก จะให้ยึดอุดมการณ์อย่างนี้ไว้ มองไปข้างหน้าแล้วก็ทำให้มหาวิทยาลัยรังสิตเป็นรูปแบบมหาวิทยาลัยตัวอย่างของเมืองไทย เป็นองค์กรที่สามารถสร้างงานวิจัย สร้างความรู้ใหม่ๆ ให้กับสังคมไทย และก็เป็นที่แกนกำลังสำคัญที่ทำให้เมืองไทยเนี่ยก้าวไป ข้างหน้าได้ไกลๆ ผมเองอยู่ในอุตสาหกรรมทางการเงินมานานพอสมควรถ้าเกิดว่าในอนาคต มีโอกาสที่จะรับใช้ อะไรได้ก็ยินดีอย่างยิ่ง กับมหาวิทยาลัยรังสิตซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตผมเลย

คุณพินิจ วุฒิพันธุ์ : ผมว่าในศตวรรษหน้าของมหาวิทยาลัยรังสิต ก็ให้ดูเกี่ยวกับว่ามหาวิทยาลัยเรามีพันธกิจอะไรอยู่ ที่ผมลองคิดๆ และ list ดูผมว่าพันธกิจของสถาบันการศึกษาทั่วไปไม่เฉพาะของมหาวิทยาลัยรังสิตก็น่าจะมีอยู่ 2 ด้าน

ด้านที่ 1 คือเรื่องการพัฒนาคนมนุษย์เป็นพันธกิจอย่างหนึ่ง

ด้านที่ 2 คือพัฒนามนุษย์เพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายอันเป็นประโยชน์ต่อสังคม

ด้านที่ 1 พันธกิจการพัฒนามนุษย์ที่เป็นพันธกิจของมหาวิทยาลัย ควรมี 5 ประการ

ประการที่ 1 การพัฒนาความรู้และวิทยาการต่างๆ

ประการที่ 2 การพัฒนาความประพฤติ ก็คือการกระทำและการปฏิบัติตน

ประการที่ 3 พัฒนาทัศนคติ ความคิด ให้มีแนวทางที่ถูกต้อง

ประการที่ 4 พัฒนาค่านิยม หรือสิ่งที่สังคมยึดถือเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจ และกำหนดการกระทำตน

ประการที่ 5 การพัฒนาคุณธรรม หรือคุณความดี หรือถ้าจะเรียกง่ายๆ ว่าพัฒนาศีลธรรม

ด้านที่ 2 พันธกิจที่ว่าพัฒนาเพื่อจุดมุ่งหมายอะไร เพื่ออะไร ที่ผมคิดๆ ไว้มี 6 อย่าง คือ

1. พัฒนาเพื่อให้บังเกิดความสำนึกในความเป็นคนไทยร่วมกัน
2. พัฒนาให้บังเกิดสำนึกในการใช้สิทธิเสรีภาพในกรอบแห่งกฎหมายและศีลธรรม
3. พัฒนาให้บังเกิดความสำนึกในการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ
4. พัฒนาให้บังเกิดความยึดมั่นและความเข้าใจในหลักธรรมะ
5. พัฒนาให้บังเกิดความสำนึกในการบำรุงรักษามรดกทางศิลปวัฒนธรรมของชาติ
6. พัฒนาให้รู้จักการค้นคว้า การวิจัยในทุกๆ สาขาวิชาการเพื่อเป็นประโยชน์แก่สังคมและต่อโลก

ผมว่าพันธกิจต่างๆ ที่ทบวงฯ ได้กำหนดเอาไว้ก็มีส่วนหนึ่งแต่ในทศวรรษหน้าซึ่งเป็นทศวรรษที่ภัยธรรมชาติต่างๆ กำลังมีมากมาย ไม่ว่าจะเป็นพายุ เป็นอุทกภัย เป็นน้ำกัดเซาะชายฝั่ง เป็นอากาศมลพิษอันนี้ก็ถือเป็นผลจากการสืบเนื่องของการพัฒนาทางเทคโนโลยีที่มีผลทำลายต่อสิ่งแวดล้อม ดังนั้น ผมว่าในทศวรรษหน้าคงไม่มีเฉพาะมหาวิทยาลัยรังสิตที่จะต้องมีการปรับปรุงหลักสูตร ปรับปรุงหลักสูตรว่าควรจะเขียนหลักสูตรอย่างไร จัดการเรียนการสอนอย่างไร วิชาอะไรเพื่อให้บัณฑิตของแต่ละสถาบัน การศึกษานั้นมีความรู้สึกรับผิดชอบต่อสังคมและต่อมนุษย์ส่วนรวมให้มากขึ้นแล้วก็แก้ไขปัญหาของโลก แก้ไขปัญหาวิกฤติต่างๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้นให้หมดไป ในฐานะที่สถาบันการศึกษาทุกแห่งมีส่วนขึ้นในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ของสังคม ของประเทศและของมนุษยชาติ

ผู้ดำเนินรายการ : ดิฉันขออนุญาตที่จะไม่สรุปก็ถือเป็นประเด็นที่ท่านวิทยากรอยากเห็นในทศวรรษหน้า หรือในทศวรรษที่มหาวิทยาลัยจะ 25 ปีแล้วก็ท่านพูดไปถึงอีก 10 ปีข้างหน้าด้วย ดิฉันคิดว่าท่านผู้ฟังคงได้รับประโยชน์หรือได้รับทราบอย่างน้อยได้มีโอกาสแบ่งปันความภาคภูมิใจว่ามหา วิทยาลัยรังสิตก่อตั้งมาด้วยเหตุผล และก็เจตนารมณ์ตรงที่มีความยึดมั่นในอุดมการณ์เพื่อการพัฒนาคน พัฒนาประเทศเป็นอย่างยิ่ง มีปัญหาอุปสรรคต่างๆ มากมายกว่าจะมาเป็นมหาวิทยาลัยเป็นความภูมิใจของเราเป็นมหาวิทยาลัยที่ได้รับการยืนยันว่ามีมาตรฐาน คุณภาพในการจัดการอุดมศึกษาที่ดีแห่งหนึ่งในประเทศไทย ดิฉันคิดว่าได้เวลาที่เหมาะสมพอสมควรแล้วนะค่ะ ดิฉันขออนุญาตให้ท่านผู้ร่วมเสวนาและผู้ฟังกรุณาปรบมือให้เกียรติท่านวิทยากรนะค่ะ...

